

புலவர் உலகம்

ஆசிரியர்

ஜெகவீர பாண்டியன்

மதுரை

மதராஸ், சி. வரதராஜுலு நாயுடு பிரகிஷ்
பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

1943

All rights Reserved.

பூரண சந்தாதார்.

வரிசை எண் 8.

ஸ்ரீ கா. சு. வாசுதேவ ரெட்டியாரவர்கள்,

மாரமரெட்டிபாளையம், கிருகனூர். P. O. ரூ. 48.

தரும தீபிகைப் பதிப்பு.

இந் நூலுள் முதல் நான்கு அதிகாரங்கள் அச்சாகி முன்னம் புலவருலகத்துடன் சேர்ந்து வெளிவந்துள்ளன ; நேயர்களுக்கு ஞாபகம் இருக்கலாம். “ இந்த அருமை நூலை ஏன் தொடர்ந்து வெளியிடவில்லை? இடையே நிறுத்திவிட்டார்களே! நூல் முழுவதும் அவசியம் தேவை. தனியே யாவது விரைவில் வெளிப்படுத்துங்கள் ; உரிய விலையை உரைத்தால் உடனே தொகையை அனுப்பிவிடுகிறோம் ” என்று அறிஞர் பலர் பல இடங்களிலுமிருந்து எழுதுகின்றனர். இந்நூலை வெளியிடவேண்டும் என்பதில் எனக்கும் ஆவல் அதிகம். கடித விலை ஒன்றுக்குப் பத்தாய்ப் பெருகிக் கிடைப்பதும் கடினமாய்க் கொடுமை மண்டி நின்றமையான் இடையே நிறுத்திவைக்க நேர்ந்தது.

இப்பொழுது தருமதீபிகை என்னும் அருமைநூலைச் சிறந்த உரையுடன் உயர்ந்த பதிப்பில் வெளியிடத் தொடங்கியிருக்கின்றேன். புலவர் உலகம் போலவே மாதம் தோறும் தனித்தனிப் புத்தகமாய் வெளிவரவுள்ளது.

இதன் வருடச் சந்தா ரூ. 5.

தேவையானவர்கள் உடனே சந்தாதாராய்ச் சேர்ந்து தங்கள் விலாசத்தைப் பதிவு செய்து கொள்ளுங்கள். இந்தத் தரும நூலின் அருமையான இனிய புதிய சுவைகளை அனுபவித்து இன்பம் அடையுங்கள். ஓர் உயரிய நூலை உலகிற்கு உதவ உடனிருந்து வந்த உரிமையும் உங்களுக்கு உண்டாம். காசுத விலையின் நிலைமையை உத்தேசித்துப் புத்தகங்கள் குறித்த ஓரளவே அச்சடிக்கப்படும் ஆதலால் விரைவில் உரிமையாளராய்ச் சேர்ந்து கொள்ளுதல் நலம். தரும தீபிகை முதல்புத்தகம் 30—10—43ல் வெளிவரும். பின்னர் மாதந்தோறும் குறித்த தெய்தியில் முறையே அனுப்பிவரப்பெறும்.

இந்நிலையத்திலிருந்து விரைந்து அச்சுக்கு வரவுள்ள அரிய நூல்கள்:—

1. வீரபாண்டியம்.

இது நாலாயிரம் செய்யுள்களால் அமைந்த உயர்ந்த வீர காவியம். சிறந்த கலைச்சுவைகள் பலவும் ஒருங்கே நிறைந்தது.

2. அணியறுபது.

இன்னதுதான் இன்னதற்கு அணி என்பதை நன்னயுமாய் விளக்குவது.

7. இராமன்

1081

வண்ண மேகலைத் தேரொன்று வாள்நெடுங்
கண்ணி ரண்டு கதிர்முலை தாமிரண்டு
உண்ணிவந்த நகையுமுண் டாமெனின்
எண்ணும் கூற்றினுக்கு இத்தனை வேண்டுமோ ? (3)

கன்ன லின்கருப் புச்சிலை யான்விரை
பொன்னை முன்றிய பூங்கனை மாரியால்
என்னை எய்து தொலைக்குமென் றுலினி
வன்மை யென்னுமி தாரிடை வைகுமே. (4)

கொள்ளை கொள்ளக் கொதித்தெழு பாற்கடற்
பள்ள வெள்ளம் எனப்பட ருந்நிலா
உள்ள வுள்ள உயிரைத் துருவிட
வெள்ளை வண்ண விடமும்உண் டாங்கொலோ? (5)
(மிதிலைக் காட்சி, 142-146)

காமதாபத்தால் இராமன் தனியே புலம்பி யுள்ள படி யிவை.

கண்டு வந்த பொருளில் காதல் கைம்மிகுந்து நோதலுழர்
துள்ள நிலைகள் நுணுகி யுணர வந்தன. உள்ளத் துடிப்புகள்
உரைகளில் துடிக்கின்றன.

1. அருள் இலாள் என்றது தனக்கு இவ்வாறு மன வேத
னையை விளைத்து விட்டாளேயன்றி விரைந்து வந்து இரங்கி அருள்
வில்லையே என்று ஆற்றாமை மீதுவந்து அன்புரிமையால் நொந்து
கூறியபடி. காதல் முதிர்ந்து மொழிகின்ற காமச் சலுகை இது.

வன்னெஞ்சளாய் அவள் அங்ஙனம் இருந்தும், யான் என்
னெஞ்சிலெழுந்த பேராசையினால் அவளை வாரி விழுங்குதல்
போல் கண்களால் ஆரப் பருகினேன் ; அதனால் உலகிலுள்ள
பொருள்களெல்லாம் அவள் வடிவ மாகவே தோன்றுகின்றன
என்று தனது தனியான கண்காட்சியை எவரும் கண்டு இரங்கக்
கவலையோடு காட்டி யருளினான். வெருளும் நோய் விட என்றது
மையல் நோய் தீர என்றவாறு. என் கண்ணின் விழுங்கலால்
என்றதனால் இந்த அண்ணல் அந்தப் பெண்ணரசியைக் கன்னிமா
டத்தில் கடுங் காதலோடு கண்டு களித்து உண்டு சுகித்துள்ளமை
உணரலாகும். யாருக்கும் தெரியாமல் அங்கே பார்த்து நின்ற
ஆர்த்தி நிலை இவ்வார்த்தையால் பாருக்கெல்லாம் தெரியவந்தது.

சென்று வாழ்பொருள் என்றது உலாவித் திரிகின்ற உயிரினங்களை. நின்று வாழ்பொருள் என்றது இடம்பெயராத நிலைத்து நிற்கும் தாவரங்களை. இவை முறையே இயங்கு திணை, நிலைத் திணை எனப்படும். உலகிலுள்ள சராசரங்கள் எல்லாம் என்றபடி.

என் கண் எதிரே தோன்றும் பொருள்கள் யாவும் அப் பெண் உருவ மாகவே பெருகியுள்ளன என்று மறுகி நின்றான்.

பொருள் எலாம் அவள் போன் உரு ஆயவே என்றமையால் அவ் வருவெளித் தோற்றத்தின் பெருவெளி தெரிந்தது. அவள் என்றது என் கண்கள் விழுங்கிய அக் கட்டழகி என்றவாறு.

அக்கன்னியின் திருமேனி நிறம் போன்னின் சோதி யாய்ப் பொலிவெய்தியுள்ளமையான் இன்னவாறு குறித்தான். பொருள் போன் ஆயது என்றது ஒரு நயம். மாடு ஆடு மரம் கல் முதலிய யாவும் பொன்மயமாகவே தோன்றின என்பதாம்.

சீதையைக் கண்டது முதல் அவளையே கருதி யிருந்தான் ஆதலால் தன் கண்ணுள்ளும் எண்ணுள்ளும் அவ்வுருவமே கலந்து நின்றது; ஆகவே உலகில் காணும் பொருள்க ளெல்லாம் அவளாகவே தோன்றலாயின என்க.

எண்ணத் தடிப்பால் கண்ணெதிரே தோன்றும் இவ்வண்ண வடிவை உருவெளித் தோற்றம் என்பர். இங்ஙனம் தோன்றவே அவ் அங்க அவயவங்களை யெல்லாம் வியந்து நோக்கிக் காதலர் மயங்கிப் புலம்புவர்.

பைங்கண் மணிமகர குண்டலமும் பைந்தோடும்
திங்கள் முதத்திலங்கச் செவ்வாய் எயிறிலங்கக்
கொங்குண் குழல்தாழக் கோட்டெருத்தம் செய்தநோக்கு
எங்கெங்கே நோக்கினும் அங்கங்கே தோன்றுமே.

(சிந்தாமணி, 1971)

விமலையைக் கண்டு காதல் கொண்ட சீவகன் கூறியது.

சேனும் திகழ்மதிற் சிற்றம் பலவன்தெண் ணீர்க்கடல்நஞ்சு
ஊனும் திருத்தும் ஒருவன் திருத்தும் உலகின் எல்லாம்
காணும் திசைதொறும் கார்க்கய லும்செங் கனியொடுபைம்
பூனும் புணர்முலை யும்கொண்டு தோன்றுமொர் பூங்கொடியே.
(திருக்கோவையார்)

ஆடுங் கடைமணி ஐவேல் அசதி அணிவரைமேல்
 நீடுங் கயற்கண்ணி யாள் தந்த ஆசை நிகழ்த்தரிதால்
 கோடும் குளமும் குளத்தரு கேடிற்கும் குன்றுகளும்
 காடும் செடியும் அவளாகத் தோன்றும்என் கண்களுக்கே.
 (அசதிக்கோவை)

காரும் பிறையும் சிலையும் குமிழும் கமலமுமும்
 நீரும் சுறவும் குமுதமும் கோங்கமும் நேரரசர்
 ஆரும் பணியும் குலோத்துங்க சோழன் அளகை மின்னும்
 தேரும் கதலியும் தேமார் தளிரும் திசையெங்குமே.
 (குலோத்துங்கசோழன்கோவை)

கூர்க்குங் கனல்மழு வார்வெங்கை வாணர் குளிர்சிலம்பில்
 சீர்க்கும் கயலும் கருமேக முந்தொண்டைத் தீங்கனியும்
 வார்க்குங் குமமுலை யுங்கொண்டு மாதுளதிர் வந்துநின்றாள்
 பார்க்கும் திசைதொறும் எங்கே இம்மாயை பயின்றதுவே.
 (திருவெங்கைக் கோவை)

பொன்னென்று மேனியன் சீகாழி நாதன் புரிந்த சடை
 முன்னென்று பாதிப் பிறையும் நிறையும் முழுமதியும்
 கொன்னென்று மேகமும் கோபமும் சாபமும் கொண்டுபொலி
 மின்னென்று பார்க்கும் திசைதொறும் தோன்றும் வியப்பிதுவே.
 (சீகாழிக் கோவை)

அதிர முழங்கிய சங்கமும் வேழமும் அம்பும் வில்லும்
 பொதிதரு கொம்பும் கொடியுமுன் தோன்றின பூம்பொழில்மேல்
 கதிருல வந்திரு வாளுரில் தேவர கண்டர்வெற்பில்
 பதிபடை தோன்றின தோவல வாநம் பதியினுமே.
 (திருவாளுர்க்கோவை)

பொன்னுறு மேனியர் கோடச்சு ரேசர் பொருப்பிலொரு
 மின்னுறு கின்ற ததிலே பிறையும் வியன்குமிழும்
 பன்னுறு வில்லும் கணையும் கமலப் பருமுகையும்
 என்னுறு பார்வைமுன் எங்கணும் தோன்றுமி தென்வியப்பே.
 (கோடச்சுரக்கோவை)

காதலிகளுடைய உருவெளித் தோற்றங்களைக் கண்டு காதலர்
 கள் ஆதரமீதூர்ந்து புலம்பியுள்ள நிலைகளை இவ்வாறு உணர்த்தி
 யுள்ளன. இவை பெண்மையலில் பெருகி எழுந்த கண் மையல்கள்.

கூந்தல், நெற்றி, புருவம், முகம், மூக்கு முதலிய உறுப்புக் களைக் கார் பிறை சிலை முதலாக உவமைசூறி உருவகித்து ஆவ லோடு அவர் உரையாடியுள்ள காதல் வண்ணங்களை எண்ணும் தோறும் நகையும் உவகையும் நமக்கு நண்ணி வருகின்றன.

“ திருவின் செய்யோள் உருவமெய்த் தோன்றத்
திட்டிரும் பலகையில் திருத்தித் தேவர்
காட்டி வைத்ததோர் கட்டளை போலக்
கலன்பிற அணிந்து காண்போர் தண்டா
நலந்துறை போகிய நனிநாண் ஒடுக்கத்து
மணிமுகிழ்த் தன்ன மாதர் மென்முலைத்
தணிமுத் தொருகாழ் தாழ்ந்த ஆகத்து
இலமலர்ச் செவ்வாய் எயிறு விளக்குறுக்க
அலமரு திருமுகத்து அளகத் தப்பிய
செம்பொற் சுண்ணம் சிதர்ந்த திருநுதல்
பண்பிற் காட்டிப் பருகுவனள் போலச்
சிதர்மலர்த் தாமரைச் செந்தோடு கடுப்ப
மதரரி நெடுங்கண் வேற்கடை கான்ற
புள்ளி வெம்பனி கரந்த கள்விதன்
காரிகை உண்டஎன் பேரிசை ஆண்மை
செறுநர் முன்னர்ச் சிறுமை யின்றிப்
பெறுவேன் கொல்லென மறுவந்து மயங்கி
எவ்வமிக் கவனும் புலம்ப. ” (பெருங்கதை, 1-33)

வாசவதத்தையை முதலில் கண்டு காதல்கொண்ட உதயனை குமரன் தனியே இருந்தபொழுது அவளது உருவெளித் தோற் றத்தை நோக்கி உளைந்து கூறியபடியிது.

உள்ளத்தே மையல் கூர்ந்த காதலர் தையலரை நினைந்து இவ்வாறு பொய்யுருவங்களைப் பார்த்துத் தவித்திருக்கின்றனர்.

எல்லாம் அவள் பொன்னுருவாயவே என்று இங்ஙனம் மறுகிப் புலம்பிய இராமன் மேலும் மயங்கி மொழிகின்றான்.

2. அந்தத் திருமேனியைத் தழுவித் கலந்து மகிழும் பேறு எனக்கு இப் பிறவியில் அமையாது போயினும் மீளவும் ஒரு முறை அம் மதிமுகத்தைக் கண்டு கொள்ளவாவது காலம் வாய்க்குமா? அந்தோ! என் உள்ளத்தைக் கவர்ந்து கொண்டு போயுள்ளாளே! என்று புலம்பி அயர்ந்தான்.

வாள் நிலா முறுவல் கனி வாய் மதி காணலாம் கொலோ?

என்றதனால் அக்கன்னித் திரு புன்னகையோடு நோக்கி யுள்ளமை புலனாய் நின்றது. “என் உயிரை அர்முறுவல் உண்டதே” என முன்னம் அக்குமரி சொன்னதுபோல் இக்குமரனும் இங்கே ஏங்கி இருக்கிறான். இருவர் ஏக்கமும் ஒரு நோக்கில் ஒங்கி உயிரைத் தாக்கியுள்ளது.

3. கண் எதிரே தோன்றி என் உயிரை வாட்டுகின்றதே! காமவாதனை ஏம வேதனை யாயுள்ளமையான் எமனுக்கு இப்படி ஒரு பெண் வடிவமும் உண்டோ? என்று எண்ணி யுனைந்தான்.

எண்ணும் கூற்றினுக்கு இத்தனை வேண்டுமோ?

என்றது கண் முலை நகை முதலிய நிலைகளே. தனக்கு உயிர் வேதனை செய்து நின்றலால் கூற்று என்று ஆற்றாமை மீதூர்ந்து தூற்றினான்.

கண்ணினால் இன்று கண்டாம் கூற்றினைக் காமர் செவ்வாய் ஒண்ணுதல் உருவக் கோலத்து ஒருபிடி நுசுப்பிற் றிஞ்சொல் வண்ணித்தல் ஆவதில்லா வருமுலை மதர்வை நோக்கிற் பெண்ணுடைப் பேதை நீர்மைப் பெருந்தடங் கண்ணிற்றம்மா! (சிந்தாமணி, 2458)

பண்டறியேன் கூற்றென் பதனை இனியறிந்தேன்
பெண்டகையால் பேரமார்க் கட்டு. (குறள், 1083)

பெண்ணைக் கூற்றம் எனக் காதல் நோக்கில் கூறியுள்ள இவை ஈண்டு எண்ணற் பாலன. கட்டு = கண்ணையுடையது.

ஆசை வயத்தராய் இவ்வண்ணம் பேசும்பொழுது ஓசை வெளியே மாறுபாடாகத் தோன்றினும், உள்ளே மொழிகள் தோறும் பாசமும் நேசமும் பதிந்து மினிர்கின்றன. அவர் வையும் வகையெல்லாம் கருதிய தையலர் கையகன் றுள்ளமை கருதியே யாம். மையல் நோயால் உய்யும் வகை நாடி உரை தடுமாறி இங்ஙனம் உழலலாயினார்.

அமிர்த மயமான இனிய பெண்ணை எமன் என எண்ணியது தனது காமவேட்கையின் கடுமையைக் காட்டி நின்றது.

4. இங்ஙனம் மறுகி நின்றவன் பின்பு தனது பெருமித நிலையைக் கருதி இரங்கினான். அதில் இவனது இயல்பான குல வீரமும், குணநலமும், தலைமைத் தன்மையும் குடிக்கொண்டுள்ளன.

புல்லிய மன்மதன் மெல்லிய பாணங்களை என்மீது தொடுத்து என்னை நிலை குலைத்துள்ளான் என்றால் ஆண்மை வீரங்களுக்கு இனி உரியவர் யார்? என்று பரிவுரை யாடினான்.

என்னை என்றமையால் தன்னைக் குறித்து இராமன் எண்ணியிருந்துள்ள உயர்வும் தகவும் உறுதியும் உணர வந்தன.

வேல் வாள் முதலிய கொடிய படைக்கலங்களோடு பல்லாயிரவர் வந்து எதிர்த்தாலும் எல்லாரையும் ஒருங்கே வெல்ல வல்ல மகாவீரனாகிய தன்னை அங்கம் இல்லாத ஒருவன் இங்ஙனம் பங்கப் படுத்திவிட்டானே! என்று பரிந்து நாணியபடியிது.

கன்னல் = கரும்பு. கன்னல் என்னும் இனிய கரிய வில் என்க. கரும்பு என்பது கருப்பு என வலித்தல் விகாரம் பெற்று வந்தது என்று கொண்டால், இரு பெயர் ஒட்டாம். முன்ன தான கன்னலைச் சருக்கரைப் பாகு எனப் பொருள்செய்து அடைமொழி யாக்கினும் அமையும்.

பூங்கணை என்றது அவனது ஆயுதபலத்தின் எளிமை தோன்றவந்தது. தாமரை, அசோகு, மா, முல்லை, குவளை என்னும் ஐவகை மலர்கள் காமனுக்கு அம்புகளாய் அமைந்துள்ளன. பூவாளி என்பது அவனுக்கு ஒரு பெயர்.

தன் பாண வரிசைகளை யெல்லாம் ஒயாது சொரிந்து என் உயிரை வாட்டுகின்றான் என்பார், “பூங்கணை மாரியால் என்னை எய்து தொலைக்கும்” என்றார். தான் ஒரு வீரன் ஆகலின் மாரன் நிலையை இவ்வாறு கூறலானான். அவனது அருந்திமல் அதிசயமானமையால் துதி செய்ய நேர்ந்தது.

காமனது ஆற்றல்

புல்லிய கரும்பு, மெல்லிய அரும்பு இவற்றைக் கையில் வைத்துக்கொண்டு என்ன பாடு படுத்துகின்றான்! என மன்மதனது வன்மையைத் தன்னை மறந்து இராமன் இங்ஙனம் வியந்து நின்றான். காதல் துறையில் புகழ்வன கனிவு மிக வுடையன.

“சிலையோ கரும்பு, பொரு கணையோ அரும்பு, சிவ சிவ ஆவி ஒன்றும் உளதோ

இலையோ? அறிந்திலம்இம் மதன்ஆண் மைஎன்புகல்வது இதுவே தவம்; பிறிது எனும்?

முலையே அணிந்தமுகிழ் நகையிர்! ஓர்பெண்கொடியின்
முலையோ முன்கை வளையால்
முலையே குழைந்திடுதம் இருதோள் குழைந்துறைநம்
மதுரேசர் தந்த வரமே. ” (மதுரைக் கலம்பகம், 84)

ஒரு தலைவி தன் தலைவனை நினைந்து காமவேதனையால் உருகி
உயிர் மறுகியுள்ளமையைக் குறித்துச் செவிலித்தாய் இரங்கிக்
கூறியபடியிது. இக்கவியின் பொருள் நயங்களைக் கருத்துன்றிக்
காண்க.

சிவ சிவ என்றது பரிதாபம் தோன்ற வந்தது. புல்லிய கரு
விகளைக்கொண்டு இம்மெல்லியல் உயிரை உண்டோ? இல்லையோ?
என்று கண்டோர் கலங்கும்படி கொல்லுகின்றானே! இந்த
ஆண்மை எங்கிருந்து வந்தது? அவன் செய்த தவத்திற்கு
இரங்கிச் சிவன் தந்த வரம்; அதனால் யாண்டும் அதிசயமுடைய
னாய் அதிசயங்களை விளைத்து வருகின்றான் எனக் கவலையை உள்
எடக்கிக்கொண்டு இவ்வாறு உவலை தெரிய உரைத்தாள்.

முலைநகையிர்! என்றது முல்லை அரும்பு போன்ற முறுவலை
யுடையிர்! என்றவாறு. அருகில் நின்ற உரிமைத் தோழிகளி
டம் உரையாடினமையால் இங்ஙனம் விளித்தாள். ஓர் பெண்
கொடி என்றது உமாதேவியை.

மேருமுலையை வில்லாக வளைத்துப் பாரமுலைகள் யாவும்
குழைந்துபடும்படி திண்ணிதாக விளைந்திருக்கும் சிவனுடைய
வீரத்தோள்கள் உமை தழுவ வெண்ணெய்த் திரளைபோல்
குழைந்துபடும் என்பதாம்.

தனக்கு அருள்புரிந்த சிவனையே இப்படிச் செய்தால்,
அவன் வேறு எவரை என்னதான் செய்யான்? கருப்புச் சிலை
யான் பொருப்புச் சிலையானையும் பொருது விடுவான் என்பதாம்.

மேற்கோளாக எடுத்துக்காட்டும் பாடல்களையும் நேயர்கள்
கூர்ந்து படித்து அவற்றின் ஆழ்ந்த பொருள்களை ஓர்ந்துகொள்ள
வேண்டும் என்னும் அவாவினால் இதற்கு இங்ஙனம் சிறிது எழுத
நேர்ந்தது.

சானகிபால் கொண்டமையலால் உள்ளம்உருகி, உயராண்மை
தளர்ந்து, உயிர் மறுகியுள்ளமையால் அது காமன் செயலாகக்
கருதி அவனது வினையாண்மையை இராமன் இவ்வாறுவியந்தான்.

காமவேட்கையை விளைத்தலால் காமன் ; மனத்துள் மதக் களிப்பை மூட்டலால் மன்மதன் என்க. இன்ன வண்ணம் காரணப்பெயர்கள் பல மரணுக்கு இருக்கின்றன.

உயிர்களுக்கு இயல்பாயுள்ள காம இச்சையை உருவகப் படுத்தி அதற்கு ஒரு அதி தேவதையை அமைத்துக் காம தேவன் எனப் பேரிட்டு வில் அம்புகள் இணைத்துப் படை பரிவாங்கள் விரித்து வீரப்பாடு தோன்ற வியந்து பாராட்டி வருவது நூல் வழக்கமாய் மிகவும் பெருகியுள்ளது.

காம நிலையமான இனிய பொருள்கள் யாவும் அவனுக்கு உரிமைகள் ஆயின. அவனுடைய தேர், தென்றல் ; யானை, இருள் ; குதிரை, கிளி ; சேனை, இளம்பெண்கள் ; வில், கரும்பு ; நாண், வண்டு ; அம்பு, மலர் ; உடைவாள், தாழம்பூ ; காளம், குயில் ; குடை, சந்திரன் ; கொடி, மீன் ; முரசம், கடல் ; என்க.

குறித்த பொருள்கள் காமம் கனிவிக்கும் இயல்பின ஆகலின் காமனுக்குச் சேமங்களாயின. இந்த மெல்லிய படைகளை யுடைய இவன் உலக முழுவதையும் எளிதே வெல்லுகின்றானே என்பது வியப்பு.

கரும்பும் சுரும்பும் அரும்பும் பொரும்படைக் காமர்வில்வேள்
இரும்பும் கரைந்துரு கச்செய்யு மால்இறும் பூதிதன்றே
விரும்பும் பெரும்புலி யூரெம்பி ரானருள் மேவிலொரு
துரும்பும் படைத்தழிக் கும்மகி லாண்டத் தொகுதியையே.
(சிதம்பரச் செய்யுட் கோவை, 74)

காமனது அதிசய ஆற்றலை விளக்கித் தில்லைப் பரமனைத் துதிசெய்த படியிது. இறும்புது = வியப்பு. பெரும்புலியூர் = சிதம்பரம். இரும்பும் கரைந்து உருகும் என்றது அவனது அருந்திறல் நிலை அறியவந்தது. எவ்வளவு வைராக்கிய முடைய நெஞ்சமும் காமவேட்கையால் உலைமெழுகுபோல் உருகி நிலை குலையும் என்பதாம். ஆகவே அவனது அடலாண்மையைப் புகழ்ந்து பெருந்தவசிகளும் வியந்து போற்ற நேர்ந்தது.

பைந்தொடியார் ஆசைநோய் கெம்பீர
மனிதரையும் பதுமம் தன்னை
முந்திரவிக் கதிர்போல மிளிர்விக்கும்
கனலிடியும் முனைக்கூர் வானும்

வெந்திருப் புப்பொறியும் எனக்கொடிய
மனவேட்கை மேருவொத்தோர்
சுந்தரஞானியர்தீரர் குரரையெல்லாம்
இமைப்பில் துரும்பு செய்யும்.

(வாசிட்டம், வைராக்கிய, 69)

இந்தப் பாடல் சிந்தனைக்கு உரியது. சூரியன் எதிரே தாமரை நெகிழ்வதுபோல் மாதர் ஆசையால் மாதவர்களுடைய நெஞ்சங்களும் நெகிழ்ந்து இழிந்துபடும் என்றபடி. அவ் வுள் ளங்கள் தாமாகவே உருகி யோடும் என்பது உவமையால் அறிய லாகும். இந்நம்பை ஒத்தவரையும் துரும்பு செய்யும் என்றதனால் மற்றவர் படுப்பாடு சொல்லவேண்டாதாயிற்று. யாண்டும் அஞ் சாத மானவீரரும், என்றும் குன்றாத ஞானதீரரும் காமன் எதி ரே கலங்கி இழிவர் என்பதாம்.

என்னை எய்து தொலைத்தானே! என்று இராமனே மலைத் தானே! காமன் பெருமையைப் பின்னர் வேறு பேசுவானேன்?

உருவம் இல்லாத அவ் ஒருவனைத் தவிர உருவமுடையவர் எவராயினும் அவரை யெல்லாம் ஒருங்கே பொருது தொலைப் பேன் என அவ் வருவிலி ஒருமுறை பெருமிதத்தோடு பேசியிருக்கிறான். அவனுடைய ஆரவாரமான வீரமொழிகள் யாரும் அறிய உரியன. அடியில் வருவன.

காமன் உரைத்தது

ஒத்தேறும் உருவமில்லாப் பிரமம்ஒன்று
மேலுறிய உருவம் உள்ளார்
எத்தேவ ராயினும்ஓர் பூங்கணையால்
தம்போதம் எல்லாம் நீங்கி
மத்தேறி யுடைதயிர்போல் மனம்சுழன்று
செயல்மறந்து மடவார் ஆசைப்
பித்தேறி இதமுரைத்தப் பேதையர்க்கும்
பேதையராய்ப் பின்செல்வாரால்.

(1)

தாதவிழ்பூங் குழற்கனிவாய்த் தத்தைமொழி
முத்துநகைத் தையலார்மேல்
காதலுறப் புரிசெயலே என்வடிவாய்
அவரவர்தம் கருத்துள் தோன்றி
ஏதம்வினை விக்கும்என்னால் இரதியால்
எனது சின்னத் தியல்பால் என்றும்
ஆதரவுற் றின்பமென்னும் அவ்வலையில்
எவ்வுலகோர் அகப்படாரே?

(2)

அலையேறும் வாரிதிசூழ் அம்புவியில்
என்னைவெல்வார் ஆரே ? செந்தி
உலையேறு மெழுகெனமுத் தேவரும்பூங்
கணைக்காற்றா துருகி வெள்ளி
மலையேறி னுன்னருவன் ; கடலேறி
னுன்னருவன் ; மறைந்து விண்ணின்
தலையேறி னுன்னருவன் ; ஆயினும்போய்
இன்னம் அங்குந் தவிர்ந்தார் கொல்லோ ? (3)

வேதாவும் முகம்பெருத்து, விண்டுவுமார்
பகம்சிவந்து, விடைவல் லோனும்
பாதாதி கேசாந்தம் பாதியுடல்
கறுத்தமரர் பதியாம் வேந்தும்
போதாமல் முகத்திருகண் புறத்துமோர்
ஆயிரம்கண் புகுதப் பெற்றது
ஏதால்என் கணைதுரக்கில் ஈடுபடார்
எவரெவரே இலக்கா காரே ? (4)

வேதமுதலாகியஎண் ணெண்கலையும்
வெண்கலைமான் வியந்து கேட்க
ஓதியுணர்ந் தும்பிறருக் குரைத்துமுயர்
பெரியோர்க்கும் உளவிவேகம்
காதளவும் அடர்ந்துகுழை கடந்துகுமிழ்
மறிந்துபொருங் கயலைச்சிறும்
பேதையர்கட் கணைபாயும் அவ்வளவே
யல்லாது பின்னும் உண்டோ ? (5)

செங்குமுத வாயதரச் சேயிழையார்
நேயம்எவர் திறம்ப லாவார் ?
அங்கவர்தம் பார்வையினால் யார்க்குமனம்
கரைந்துருகாது ? அதுவுமன்றி
இங்கெனது பேர்ஞாலத் தெவ்வளவுண்
டவ்வளவும் எவரே மாயக்
கங்குல்விடிந் திருள்கழித்துக் கண்ணும்விழித்
துணர்வீதென்று காண வல்லார் ? (6)
(மெய்ஞ்ஞானவிளக்கம், காமனாதியர் வீரலாபச் சருக்கம், 3-8)

உலக நிலைக்குத் தலைவனான மோகன் என்னும் அரசன்முன்
நின்று காமன் கூறியபடி யிது. இன்னும் பல பேசியுள்ளான்.
இங்கே கூறியவற்றுள் அவனது வீரிய நிலையை விளக்கியிருக்குந்
திறனும், சாதாரியமும், ஒதுந்தோறும் உவகை விளைத்து வருகின்

றன. கவிகளில் குறித்துள்ள உருவகங்களைக் கருத்துன்றி உணர்ந்த பொழுதுதான் பொருள் இனிது புலனாய் பெருமகிழ்வு தரும். மாரனது வீரப் பிரதாபம் வியப்புற வந்தது.

பிரமன் திருமால் சிவன் என்னும் மும்மூர்த்திகளும் பெண்மையல்கொண்டு யாண்டும் பிரியாமல் பெருமோகிகளாயுள்ளனர். அங்ஙனம் அவரைக் கடுங்காமிகளாய் இருக்கும்படி தான் புரிந்திருப்பதாகத் தனது அருந்திறல் நிலையை அவன் வியந்து பேசியிருக்கிறான்.

வெண்ணிறமுடைய சரசவதியை வேதன் முகத்திலும், செய்யவளான திருமகளை மால் மார்பிலும், பச்சை வடிவமான பார்வதியைச் சிவன் உடலிலும் ஆராக் காதலுடன் அணைத்துக் கொண்டுள்ளனர் என்பான் வெருத்து, சிவந்து, கறுத்து என்றான். உரைகளின் பொருள் நயங்கள் யாவும் நுணுகி உணர வுரியன.

சண்டு அவன் குறித்திருக்கும் கருத்துக்களை யெல்லாம் கூர்ந்து நோக்கி நோர்த்துள்ள நிலைகளை ஓர்ந்துகொள்ளவேண்டும்.

“தையலார்மேல் காதல் உறப் புரிசெயலே என் வடிவாம்” எனத் தனது உண்மையான உருவநிலையையும் செயல் இயல்களையும் அவன் இவ்வாறு உணர்த்தியிருக்கிறான்.

பெண் அவாவோடு பெருகி இயங்குகின்ற இந்த உலக இயக்கத்திற்குக் காமனே உரிமையாளன் என்பதாம்.

“யானை இரதம் பரியாள் இவையில்கலை
தானும் அநங்கன் தனுக்கரும்பு—தேனார்
மலரைந்தால் வென்று வடுப்படுத்தான் மாரன்
உலகங்கள் மூன்றும் ஒருங்கு.” (தண்டியலங்காரம், 77)

ஒரு நிலையும் இல்லாத காமனுக்கு எல்லா உலகங்களும் எளிதாய் வசப்பட்டுள்ளன என இஃது உணர்த்தி நிற்பலறிக.

இத்தகைய பேராற்றலுடையவன் பாங்கு நின்று பூங்களை எய்தமையால் இராமன் தூங்காமல் ஏங்கி யிருந்தான் என்க.

4. மதனனை இவ்வண்ணம் வியந்தவன் பின்பு நிலவை இகழ்ந்தான். வெளியே ஒளிசெய்து நின்ற சந்திரிகை காமதாபத்தை மிகுவித்து உள்ளத்தை வருத்தினமையால், “வெள்ளை வண்ணவிடம்” என்று வெறுத்து உரைத்தான். தூக்கம் வரா

மையால் வெளியே வந்து உலாவினான் ; நிலாவை நோக்கினான் ; நெஞ்சம் உருகினான். அந்நிலையில் பேசினான் என்க.

இராமனது சிந்தனை

பால்போன்ற இனிய நிலா மேலெங்கும் பரவி மிளிர் மாளிகையுள்ளே இராமன் மாலுழந்து மறுகியிருந்தான்.

இங்ஙனம் இருந்தவன் இறுதியில் தனது மனநிலையைக் குறித்து தனியே இனிய ஒரு ஆலோசனை செய்யலானான். அந்த எண்ணங்களை எழுதிய வண்ண ஓவியம் அடியில் வருவது.

ஏகும் நல்வழி அல்வழி என்மனம்
ஆகு மோஅதற் காகிய காரணம்
பாகு போன்மொழிப் பைந்தொடி கன்னியே
ஆகும் வேறிதற்கு ஐயுற வில்லையே.

(மிதிலைக்காட்சி, 147)

உத்தமமான உயர்ந்த மனோதத்துவம் இதில் உணர்த்தப் பட்டுள்ளது. ஆன்ம நேயமும் அகத்துய்மையும் மேன்மக்கள் நிலைமையும் இங்கே விளங்கிநிற்கின்றன.

“ என்னுடைய உள்ளம் எப்பொழுதும் நல்ல வழிகளிலேயே செல்லும் ; தீயவழிகளில் யாதும் திரும்பாது ; இது வரை வழுவாமல் தருமநெறியிலேயே ஒழுகிவந்த அது இன்று மாலை முதல் மால் மிகுந்து மறுகி யுழல்கின்றது ; எவ்வளவு தேற்றியும் தேறாமல் சுழல்கின்றது ; கன்னிமாடத்தில் கண்ட அப் பெண்ணினிடமே பேராசை கொண்டு ஓயாமல் ஓடுகிறது. இங்ஙனம் ஓடுவதால் அம்மங்கை எவ்வொருவனுக்கும் உரியவளாயிருக்கமுடியாது ; அவ்வாறு இருந்தால் என் நெஞ்சம் இவ்வாறு செல்லாது ; ஆகவே அவள் கலியாணம் ஆகாத கன்னிகையாகவே மன்னியுள்ளாள் ; இது உண்மை ” என்று தனக்குள்ளேயே இராமன் எண்ணி முடிவு செய்தான். இவ்வுள்ளப் பான்மை உணர்வு சுரந்து தரும நிலையமாய்த் தழைத்து வந்துள்ளது. மனித வுலகம் புனிதம் அடைய இஃது ஓர் இனிய ஒளியாய் எழில் செய்து மிளிர்கின்றது.

“ கன்னியே ஆகும் ; இதற்கு ஐயுறவு இல்லையே ” என்ற தனால் தன் உள்ளம் துணிந்ததைத் தெள்ளத் தெளிந்த உண்மையாக இவ்வள்ளல் உறுதி செய்துகொண்டமை உணர வந்தது.

ஏகாரங்கள் துணியும் தெளியும் தோன்ற நின்றன.

வேறு என்றது தான் கருதியதற்கு மாறாக என்றவாறு. ஐயுறவு = சந்தேகம். இல்லையே என்ற தொனியில் உள்ளக் களிப்பும் உறுதியுண்மையும் துள்ளியுள்ளன.

பிறன் ஒருவனுக்கு மனைவி யாயிருந்தால் என்மனம் சிறிதும் விரும்பி யிராது என்று இராமன் உறுதி செய்துள்ளமையால் அந்தப் புனித மனத்தின் தனி மகிமை இனிது புலனாம்.

தன்னைப்பற்றியும், தனது மனநிலையைக் குறித்தும் இப் புண்ணிய மூர்த்தி ஈண்டு எண்ணியிருக்கும் உண்மையை ஒவ்வொரு மனிதனும் செவ்வையாக எண்ணி வந்தால் இவ்வுலகம் எவ்வளவு புண்ணிய முடையதாய்ப் பொலிந்து விளங்கும்!

தான் அரசகுமாரன் ஆகலின் அவனை ஒரு அரச குமரியாகவே கருதினான். பாகு போல் மொழிப் பைந்தொடி என்பன கன்னிக்கு விசேடணங்களாய் வந்தன. தொடி = வளையல். வாயினிமையும் கையழகும் கருத நேர்ந்தது.

தூரநின்று பார்த்ததே யன்றிச் சீதையோடு யாதும் பேசவில்லை; அங்ஙனம் இருக்க வெல்லப் பாகுபோன்ற இனிய மொழியினள் என அக்கன்னியைக் குறித்துச் சொல்லலாமோ? இராமன் சொன்னதாகக் கவி கட்டியிருப்பது சுவை கெட்டதாம் என இப்படி நவமான ஒரு நவை ஆராய்ச்சி மிகையாகத் தோன்றும்; தோன்றின் ஆன்ற அமைதியுடன் நிலைமைகளை ஒர்ந்து உணர்ந்து கொள்ளவேண்டும்.

முன்றில் அயல் நின்று கன்னிமாடத்தைக் கண்டபொழுது தோழிகளோடு சீதை பேசிய மொழிகள் சில இராமன் காதில் சிறிது விழுந்தன; அவ்வொலியினிமை உள்ளம் பதிந்திருந்த மையால் வெல்லப்பாகு என அதனை விழைந்து சொல்லலாயினான்.

“How silver-sweet sound lovers' tongues by night,
Like softest music to attending ears!”

(Romeo And Juliet II. 2)

“செவ்விய காதலர்களுக்குத் திவ்விய கீதம் போல் காதலர் மொழிகள் இரவில் எவ்வளவு இனிமையாயுள்ளன!” என்று ரோமியோ என்பவன் தன் காதலிமொழியை உவந்து கூறியுள்ளதும் ஈண்டு உணரத் தக்கது. அன்பினால் இன்பம் அதிகமாயது.

மேலோர் யாண்டும் அவ்வுழி செல்லார் ; நல்வழியே செல்வர் ; அவர் உள்ளமே தெள்ளிய நீதிச் சட்டமாய்ச் சிறந்துள்ளது என்பதை இங்கே தெரிந்துகொண்டோம்.

என் மனம் என்றதிலுள்ள பெருமித நிலையை எண்ணியறியலாமே யன்றி யாரும் எளிதில் எழுதிவிட முடியாது.

தமது காவிய நாயகனது மன நலத்தையும் புனித நிலையையும் அதிவிநயமாகக் கவி இதில் வெளியிட்டிருக்கிறார்.

இராம வாசகமாய் இங்கு வந்துள்ளதுபோல் சாகுந்தலம் என்னும் வடமொழி நாடகத்தின் கதாநாயகன் வாக்கிலும் வந்திருக்கின்றது.

“ அஸம்ஸயம் ஷுத்ர பரிக்ரஹ ஷுமா

யதார்ய மஸ்யாம் அபிலாஷி மே மன :

ஸதாம்ஹி ஸந்தேஹ பதேஷு வஸ்துஷு

ப்ரமாணம் அந்த: கரணப்ரவ்ருத்தய: ” (சாகுந்தலம், 1-19)

“ என் மனம் இவளை இச்சிக்கின்றது ; ஆதலால் ஐயமின்றி அரசரால் இவள் மணக்கத் தக்கவளே. ஒன்றில் ஐயம் தோன்றின் தங்கள் உள்ளமே சாட்சியாய் நின்று நல்லோர்க்கு உண்மையைத் தெளிவிக்கின்றது ” எனச் சகுந்தலையைக் கண்டு காதல் கொண்ட துஷ்யந்த மன்னன் தனக்குள்ளேயே இவ்வாறு உரையாடியிருக்கிறான்.

வடமொழியில் அதிமேதையாகிய காளிதாச மகாகவி குறித்துள்ள இதற்கும், நம் கவிக்கும் உள்ள ஒற்றுமை வேற்றுமை உய்த்துணரத்தக்கன.

என் உள்ளம் இவளை விரும்புகின்றமையால் அரசனாகிய நான் மணந்துகொள்ளத் தக்கவளே என அம்மன்னன்கருதினான்.

நல்வழியே செல்லுகின்ற என் மனம் இன்று இவள் பால் சென்றமையால் எவரும் வரையாத புனிதமான கன்னியே என்று இக்கோமகன் எண்ணினான்.

குலத்தகுதியை வெளிப்போக்கில் அது குறித்து நின்றது ; புண்ணியம் கனிந்த பரிசுத்த நிலையை உள்ளுற இது ஓர்ந்து கொண்டது. அது புறத்தின் வழியது ; இது அகத்தின் ஒளியது. மணம் புரிதலை வெளிப்படையாக அது விரைந்து விளம்பியது.

அதைக் குறித்து யாதும் கூறாமல் அடக்கமாய் இது அமைந்து நின்றது. இதன் நயத்தகு தன்மையும், நாகரீகமும், அறப் பெருந் தகவும் வியத்தகு நிலையின.

அறமனை புகுமுன்னரே பிறர்மனை நோக்காத பேராண்மையாளன் என்பதைத் தன் தூய வாயால் அதிகவிரயமாக உறுதி செய்துள்ள இராமனது சீலமும் செம்மையும் ஞாலம் அறிய வந்தன.

இராமன் பள்ளிகொண்டது

இவ்வண்ணம் இப்புண்ணிய சீலன் இரவு இருபத்தைந்து நாழிகை வரையும் கண்ணுறங்காமல் பெண் மையலோடு பெருகியிருந்தான். அதன்பின் அயர்ந்து உறங்கினான்.

சந்திரனும் மறைந்தான். திசைகள் முழுவதும் பரவியிருந்த நிலவும் தேய்ந்தது. உதயகாலம் தொடங்கியது.

கோசிகரும் இலக்குவனும் வழக்கப்படி அதிகாலையில் எழுந்தனர். இராமன் மாத்திரம் படுக்கையைவிட்டு இன்னும் எழுந்திருக்கவில்லை. தம்பி வந்து அருகே நின்று பார்த்தான். அண்ணன் அயர்ந்து உறங்குவதை நோக்கி அதிசயித்தான். சூரியன் உதயமாதற்கு ஐந்து நாழிகைக்கு முன்னரே என்றும் விழித் தெழுகின்றவன் அன்று அவ்வாறு படுத்திருந்தது அவனுக்கு வியப்பாயது. நாளும் விழிப்பு வருநேரமே இரவு விழி துயின் றுள்ளமையால் முறைப்படி எழுவது இயலாது போயது. வழி நடந்த களைப்பால் நேர்ந்த அயர்வு என்று கருதி இளையவன் அயலொதுங்கினான். மண்மணியான இவ்வண்ணல் பெண்மையலோடு இங்ஙனம் கண்ணயர்ந்து துயில விண் மணியான கதிரவன் கீழ்பால் கண் மலர்ந்தெழுந்தான். அந்த உதயகால வருணைகள் அடியில் வருவன.

ததையுமலர்த் தாரண்ணல் இவ்வண்ணம் மயலுழந்து தளருமேல்வை சிதையுமனத் திடருடைய செங்கமல முகமலரச் செய்யவெய்யோன் புதையிருளின் எழுகின்ற புகர்முகயானையினுரிவைப்போர்வைபோர்த்த உதையகிரிஎனுங்கடவுள் நுதல்கிழித்த விழியேபோல் உதயம்செய்தான்.

(மிதிலைக்காட்சி, 150)

கதிரவன் உதித்ததைக் குறித்துக் கவி இவ்வாறு உதித்து வந்திருக்கின்றது. பொருளை ஊன்றிப் பாராமலே பாட்டை

வாய்விட்டு இசையோடு படித்தாலும் உள்ளத்தில் ஓர் உவகையும் உற்சாகமும் ஒருங்கே தோன்றும். அழகிய சிறகுகளை விரித்து அன்னங்கள் மேலெழுந்து பறப்பதுபோல் மொழிகள் இன்னொசை தழுவி இனிதெழுந்து செல்கின்றன.

வெய்யோன் உதயம் செய்தான் என்பது செய்யுள் முடிபு. செய்ய என்றது அவ்னது உருவ நிலையும் ஒளியும் தெரியவந்தது.

சிவபெருமானுடைய நெற்றிக்கண்ணிலிருந்து புறப்பட்ட நெருப்புத் திரைபோல் உதயகிரியின் உச்சியினின்று சூரியன் ஒளிசெய்து தோன்றினான் என்பதாம்.

நுதல்கிழித்த விழியை நுதலியது இங்கு நுணுகி நோக்க விரியது. நெற்றியைக் கிழித்து வந்த அந்த விழி மன்மதனை அன்று அழித்தது; அவ் விழிபோல் உதித்த ஒளியும் இன்று இராமனது காமவேதனையை ஒழிக்க வந்தது என்பது குறிப்பு.

மதன விதனத்தால் மறுகி, மதிஒளியால் மதி ஒளிந்து மயங்கிக் கிடந்த இராமன் பகல்வரின் முனிவர் முதலானவர்களுடன் அளவளாவி ஆறுதலடைந்திருப்பன் ஆதலால் அவனது காமத்துயரம் நீங்கக் கதிரவன் தோன்றினான் என்பார் மனத்து இடர்உடைய, கமலமுகம் மலர வெய்யோன் உதயம் செய்தான் என்றார். அவ்வுதய தினம் இதயம் மகிழ உயர் மணமாய் இசைந்துள்ளமையை இங்ஙனம் உய்த்துணர வைத்தார்.

சிறையும் மனம் என்றது காமவேட்கையால் நெந்து நிலை குலைந்துள்ள நெஞ்சம் என்றவாறு. அகமும் முகமும் மலர அலரவன் மலர்ந்தான் என்றது அவன் வரவால் விளையும் பயனறிய வந்தது.

பெண் மயலோடு கண் முகிழ்த்திருந்த இராமனது தாமரை மலர் போன்ற திருமுகம் மலர உதித்தான்; உதிக்கவே உலகிலுள்ள தாமரைகள் எல்லாம் உவந்து மலர்ந்தன; அம்மலர்ச்சி நிலையை மகிழ்ச்சி ததும்ப உரைத்துள்ளார்.

பண்டுவரும் குறிபகர்ந்து பாசறையிற் பொருள்வயினிற் றிரிந்துபோன வண்டுதொடர் நறுந்தெரியல் உயிரனைய கொழுநர்வர மணித்தேரோடும் கண்டுமனம் களிசிறப்ப ஒளிசிறந்து மெலிவகலும் கற்பி னார்போல் புண்டரிக முகமலர அகமலர்ந்து பொலிந்தனபூம் பொய்கை எல்லாம்.

பொருள் தேடும் பொருட்டுப் பிரிந்துபோன கணவர் திரும்பி வந்த பொழுது அவரைக் கண்டு மகிழ்கின்ற மனைவியர் முகங்கள் போல் நீர் நிலைகளிலுள்ள தாமரை மலர்களெல்லாம் கதிரவனை நோக்கி மலர்ந்து நின்றன என்பதாம்.

சூரியன் தோன்றவே தாமரை மலர்வது இயல்பு; அந்த இயற்கை உரிமையால் தாமரைநாயகன் என அவனுக்கு ஒரு நாமமும் எய்தியது. நளினமான அந்த நாயகி நாயக தேயங்களை நளினமுடன் தழுவி விழுமிய பதிவிரதைகளுடைய அன்பு நிலையை இன்ப நலம் கனிய இங்ஙனம் விளக்கியருளினார்.

புண்டரிகம் = தாமரை. பாசறை = போர் மேல் சென்ற வீரர்கள் தங்கியிருக்கும் இடம். இதனைப் பாடிவிடு என்பர்.

உயிர் அனைய கொழுநர் என்றது பிராணநாயகர் என்றபடி. உழுவலன்பின் உரிமை யுணர வந்தது. காதல் நலம் கனிந்து ஆதரவுடன் மனை வாழ்க்கை நடத்துங்கால் தொழில்முறைகளால் கொழுநன் அயல் அகல நேரும். அரசு காரியமாய்ப் பகைவர் மீது போர்மேல் செல்லல்; தமக்குப் பொருள் தேடப் புகுதல், கல்வி யீட்டம் கருதிப் போதல் முதலியனவாம். அங்ஙனம் செல்லுங்கால் இவ்வளவு காலத்துள் வந்து விடுவேன் என்று காதலிகளிடம் காதலர் உறுதிகூறிச் செல்வது வழக்கம் ஆகலின் “வரும் குறி பகர்ந்து போன கொழுநர்” என்றார்.

பண்டு என்றது முன்னம் பிரியும் பொழுது என்றவாறு.

போர்மேல் பிரிவது, வீரப்பாடுடையது; ஆண்மைத் திறத்தை நிலை நிறுத்துவது; தன்னலம் பாராமல் பிறர் நலம் பேணுவது; அரசுக்கும், குடிகளுக்கும், நாட்டிற்கும், தனக்கும் நல்ல கீர்த்தியை நாட்டுவது; ஆதலின் தலைமகன் பிரிவுள் அதன் தலைமை தோன்ற முதலில் வைத்தார். வீரத்தை யாண்டும் முதன்மையாகப் பாராட்டி வருவது நம் கவிப்பின் இயல்பு; அதனை இடங்கள் தோறும் பலவழிகளிலும் பார்த்து வருகின்றோம்.

பகைமேல் சென்று பாசறையில் தங்கியிருந்த வீரர் வசந்த காலம் வரவும் தம் துணைவிகளை நினைந்து ஊரை நோக்கி விரைந்து வருவர்; அவ்வுரிமையால் பாசறைப் பரிவு தீர்க்கும் பங்குனிப் பருவம் என அதற்கு இங்கிதமான ஒரு பெயரும் வந்தது.

காசறு துறவின்மிக்க கடவுளர் சிந்தை போல
 மாசறு விசம்பின் வெய்யோன் வடதிசை அயணமுன்னி
 ஆசற நடக்கு நாளுள் ஐங்கணைக் கிழவன் வைகிப்
 பாசறைப் பரிவு தீர்க்கும் பங்குனிப் பருவம் செய்தான்.
 (சீவகசிந்தாமணி, 851)

குறிபகர்ந்து பண்டு பிரிந்துபோன காதலர் குறித்தபடியே
 குறித்த காலத்தில் வந்து காதலிகளைக்கண்டு ஆதரம் புரிவர் என்
 பது இதனால் அறியலாகும். பரிவு=பிரிவுத் துயரம். கடவுளர்
 என்றது முனிவர்களை. மாதவர் மனம்போல் ஆகாயம் களங்க
 மின்றி விளங்கி யிருந்தது என்பதாம்.

குறித்த நாளில் கோமுகர் வரவில்லை யாயின் மனைவியர்
 மறுகி அயர்வர். மாலை முதலிய காலங்களைக் கண்டு சாலவும்
 வருந்திப் புலம்புவர். அந்திப்பொழுதின் காட்சியும், அதனை அவர்
 நிந்தித்து நிற்கும் நிலையும் கலை யுலகில் பல சிந்தனைகளை விளைத்து
 வந்துள்ளன. ஒன்று அடியில் வருவது.

கோடிய கோலின் செருமுகம் போலக்
 கணைகதிர் திருகிக் கல்சேர்ந்து முறைபுகப்
 பதினெண் கிளவி ஊர்துஞ் சியபோல்
 புட்குலம் பொய்கை வாய்தாட் கொள்ள,

- 5 வேள்சரத் துடைகுநர் கோலம் நோக்கி
 இருள்மகள் கொண்ட குறுநகை போல
 முல்லையும் மௌவலும் முருகுயிர்த் தவிழ்த்,
 தணந்தோர் உளத்தில் காமத் தீப்புக்,
 மணந்தோர் நெஞ்சத்து அமுத நீர்விட,
- 10 அன்றில்புற் சேக்கைபுக்கு அலகுபெடை அணைய,
 அந்தணர் அருமறை அருங்கிடை அடங்க,
 முதிர்கனி மூலம் முனிக்கணம் மறுப்பக்,
 கலவையும் பூவும் தோள்முடி கமழ
 விரிவலை நுணையர் நெய்தல் ஏந்தித்
- 15 துத்தம் கைக்கிளை அளவையின் விளைப்ப,
 நீர்அர மகளிர் செவ்வாய் காட்டிப்
 பசுந்தாள் சேக்கொள் ஆம்பல் மலரத்,
 தோளும் இசையும் கூறிடும் கலையும்
 அருள்திரு எழுத்தும் பொருள்திரு மறையும்
- 20 வீரும்பிய குணமும் அருந்திரு உருவும்

- முதல்எண் கிளவியும் விதமுடன் நிரையே
எட்டும ஏழும் சொற்றன ஆறும்
ஐந்தும் நான்கும் அணிதரு மூன்றும்
துஞ்சலில் இரண்டும் சொல்லரும் ஒன்றும்
- 25 ஆருயிர் வாழ அருள்வர நிறுத்திய
பேரருட் கூடல் பெரும்பதி நிறைந்த
முக்கட் கடவுள் முதல்வனை வணங்கார்
தொக்கதிப் பெருவினை சூழ்ந்தன போலவும்,
துறவால் அறனால் பெறலில் மாந்தர்
- 30 வீள்ளா அறிவின் உள்ளமும் என்னவும்,
செக்கர்த் தியொடு புக்கநன் மாலை!
என்உயிர் வளைந்த தோற்றம் போல
நாற்படை வேந்தன் பாசறை
யோர்க்கும் உளையோ? மனத்திறன் ஓதுகவே. (கல்லாடம், 39)

இந்தப் பாடலில் அடங்கியுள்ள பொருள் நயங்களை உரிமையோடு ஊன்றி நோக்கின் அரிய பல நலங்களை அறிந்து கொள்ளலாம். நமது தமிழ் மொழியுள் தழைத்து வந்துள்ள இலக்கியப் பண்புகளின் சீவநாடிகளை ஆவலுடன் நாம் உணர்ந்து கொள்ளவேண்டும். யாண்டும் நீதி நலங்களை நிறைத்துள்ளன.

பிரிவாற்றாமல் வருந்தியுள்ள ஒரு தலைமகள் அந்திப் பொழுதை நோக்கி, “ஏ மாலையே! அபலை ஆகிய என்னை வளைந்து கொல்லுகின்றாயே! சொன்னபடி வந்தருளாமல்யோசனையின்றிப் பாசறையில் இருக்கும் அவ்வீரரை வளைத்து உன் தீரத்தைக் காட்டி அறிவூட்டி இங்கே அழைத்து வராமல், வீணே எரிமுட்டிப் பெண் கொலை புரிகின்றாயே! இது பெரும் பாவம் அல்லவா?” என்று உள்ளம் கனன்று சொல்லாடிய படியிது. அகப் பொருளின் இயல்முறையில் இது பொழுதோடு புலம்பல் என்னும் துறையாம்.

சிறிய இத்துறையைக் கருவியாக வைத்துக்கொண்டு எவ்வளவு உறுதிநலங்களைக் கல்லாடர் இதில் உணர்த்தி யிருக்கிறார்! பலமுறையும் படித்துக் கவியை மனனஞ் செய்துகொண்டு கருத்துக்களைக் கருத்துன்றித் துருவிப் பார்த்தால், அறிவின் சுவை அருவியாய்ப் பெருகி எழுவதை அனுபவித்து மகிழலாம்.

தோள், எட்டு; இசை, ஏழு; சாத்திரங்கள், ஆறு; மந்திர எழுத்து, ஐந்து; மறை, நான்கு; குணம், மூன்று; உருவம், இரண்டு; பிரணவம், ஒன்று; என எண் அலங்காரம்பட இசைத் தருளினார். இவற்றை ஆருயிர்கள் வாழ அருளுடன் நிறுத்திய பேரருளான நுதல் கீழ்த்த விழி யுடைய முதல்வன் என்பதாம்.

அவனை வணங்காதார் தீவினையோல மாலை வந்து சூழ்ந்தது; அதனால் மறுகிப் புலம்பினான் என்க. பிறவும் ஓர்ந்து கொள்க.

உழுவலன்புடன் இவ்வாறு பிரிவில் உருகியுள்ள மகளிர் கொழுநர் வரவே பெருமகிழ்ச்சி அடைவர் ஆதலால் கதிர் கண்டு மலர்ந்த கமலங்களுக்கு அவர் இங்கு உவமையாய் வந்தனர்.

அக்கதிரவன் உதிக்கும்பொழுது உலகில் நிகழ்ந்த காட்சி களை இனிக் காண வருகின்றோம்.

எண்ணரிய மறையினோடு கின்னரர்கள் இசைபாட, உலகம் ஏத்த, விண்ணவரும் முனிவர்களும் வேதியரும் கரம்குவிப்ப, வேலைஎன்னும் மண்ணுமணி முழுவதிர, வானரங்கின் நடம்புரிவாள் இரவி யான கண்ணுதல் வானவன்கனகச்சடைவிரிந்தால் எனவிரிந்தகதிர்கள் எல்லாம் (மிதிலைக் காட்சி, 153)

உதய காலத்தில் சூரியனிடமிருந்து சிவந்த கிரணங்கள் பார்து விரிந்த நிலையை உரைத்தபடியிது. இதில் குறித்துள்ள செயல் இயல்கள் கூர்ந்து கவனிக்கத் தக்கன.

சிவபெருமான் ஆனந்தத் தாண்டவம் புரிகின்ற ஓர் அற்புதக் காட்சியைக் கவி இதில் அதிசயமாகச் சித்திரித்திருக்கின்றார். நாட்டியத்திற்குப் பக்கவாத்தியங்கள் தக்க வகையாக அமைக்கப்பட்டுள்ளன. சதி கூட்டிச் சதி காட்டியுள்ளார்.

சுருதியோடு தாளம் தழுவிச் கின்னரர்கள் இசைபாட, ஆழி முழக்கம் மத்தளம் போல் ஒத்துமுழங்க, உலகு உயிர்கள் யாவும் உவந்துநோக்கி வணங்கி நிற்ப, அமரர் முதல் அனைவரும் அதிசய பரவசராய்த் துதிசெய்து தொழுது போற்ற, ஆகாயமாகிய அரங்கிலே நடனம் புரிகின்ற சிவபெருமானாகச் சூரியனை இங்கே உருவகம் செய்திருக்கிறார். வாள் இரவி ஆன கண்ணுதல் என்றது சோதிச் சுடர்ப் பிழம்பாய் ஒளிரும் அந்த ஆதிமூலப்பொருளின் அற்புத நிலை கருதி. இரவி இறைவன் என விளங்கினான்.

இசைபாடல், உலகம் ஏத்தல் முதலியன கதிரவன் உதயத்தில் இயல்பாக நிகழ்வன ; அவை, ஆடலுக்கு இசைவாய் ஈண்டு இயைந்து நின்றன. கனக சபையில் நடனத் திருக்கோலத்தோடு அருள்செய்து நிற்கும் நடராச மூர்த்தியை நினைவில் வைத்துக் கொண்டு இது வணையப்பட்டது.

அகில வுலகங்களும் தனக்குத் திருமேனியாக வுடைய பிரமாண்ட நாயகன் தில்லையில் சிறிய அம்பலத்தில் நடித்துள்ளது அரிய செயல் ; அவனது ஆடலுக்கு எங்கும் எல்லையில்லை என்பதை இங்கே நன்கு சொல்லியிருக்கிறார்.

வேதண்ட மேபுயங்கள் விண்ணே திருமேனி
மூதண்ட கூடமே மோலியாம்—கோதண்டம்
ஒற்றைமா மேரு உமாபதியார் நின்றாடப்
பற்றுமோ சிற்றம் பலம், (சிதம்பர மும்மணிக்கோவை, 9)

இறைவனது உருவ நிலையைக் குறித்துக்காட்டி இதில் வினவியிருக்கும் அழகைப் பார்க்க. வேதண்டம் = மலைகள்.

உலகமெல்லாம் இனிது இயங்கத் தனி நடிக்கும் பரமன் என்க. நடிக்கும்பொழுது சிவந்த சடை அயலெங்கும் பரந்து நிற்கும் ஆதலால் திசைகள்தோறும் பரவியுள்ள செவ்வியகிரணங்களுக்கு அது உலமையாயது.

சூரியனைச் சிவபெருமானாகவும், அவனிடமிருந்து விரிந்து பரந்துள்ள செங்கதிர்களை அப்பரமனுடைய செஞ்சடையாகவும் உருவகம் செய்து உதய நிலையை இவ்விதம் உணர்த்தியருளினார்.

விரிகின்ற ஞாயிறு போன்றது மேனி, அஞ்ஞாயிறு குழந்து எரிகின்ற வெங்கதிர் ஒத்தது செஞ்சடை, அச்சடைக்கீழ்ச் சரிகின்ற காரிருள் போன்றது கண்டம், அக்காரிருட்கீழ்ப் புரிகின்ற வெண்முகில் போன்றுளதால் எந்தை ஒண்பொடியே.
(பொன்வண்ணத்தந்தாதி, 26)

கண்ணுதற் கடவுளது மேனி, சடை, கண்டம், நீறுகளைக் குறித்துக் கூறிய படியிது. சேரமான்பெருமாள் நாயனார் எனும் பெரியார் பாடிய பாசரம். இதன் சொல்லும் பொருளும் அணியமைதியும் நம் கவியுள் வந்து சுவை சூர்த்துள்ளன.

மாயிரு ஞாலத் துயிர்காண வானாங்கில்
பாயிருள் என்னும் படாம்வாங்கிச்—சேய்சிறன்று
அறைந்தா ரணம்பாட ஆடிப்போய் வெய்யோன்
மறைந்தான் குடபால் வரை. (நளவெண்பா, சுயம்வர 98)

உலகம் ஏத்த, மறையினெடு இசைபாட வானாங்கில் நடம்
புரி இரவி எனக் குணபால் உதித்து வந்த நிலையை நம் கவி
குறித்தது ; அங்ஙனம் ஆடி நின்ற வெய்யோன் குடபால் மறைந்
தான் என அதனையே தொடுத்து வரைந்த கொண்டு இது முடித்
திருக்கிறது. கருத்தும் பொருளும் குறிப்பும் தொடர்பும் கூர்ந்து
நோக்கத் தக்கன. குடபால் = மேற்குத் திசை.

முன்னே குறித்த நாயனார் கம்பருக்கும், புகழேந்திக்கும்
முந்தியவர். ஆகவே மேனி, ஞாயிறு ; சடை, கதிர் ; கண்டம்,
காரிருள் என்று காட்டியருளிய அக் காட்சியே இவ் இருவருக்
கும் இவ்வாறு உருவகிக்க உதவி செய்துள்ளது என்பது உணர
லாகும். ஒத்த வகையிலுள்ள நிலைகளை உய்த்துணர்ந்து கொள்க.

நுதல் கிழித்த விழி, கண்ணுதல் வானவன் என இறைவ
னது நெற்றிக்கண்ணை இருமுறை சுட்டியது, இரவும் இராமனது
காம தாபமும் ஒருமுகமாய் நீங்க நேர்ந்துள்ளமையை ஓர்ந்து
மகிழ என்க. நுதல் = நெற்றி. அதில் ஓர் அதிசயமான கண்ணை
உடையவன் ஆகலான் கண்ணுதல் வானவன் என்றார்.

காமர் உயிர்செகுக்கும் கண்ணன்றே ; காமருசீர்
மாதர் நலன் அழிக்கும் கண்ணன்றே ; மாதருக்கு
இன்னு இரவுஒழிக்கும் கண் ஒன்றே ; இந்நிலத்தில்
தன்னேர் இலாதான் தனக்கு. (சிதம்பரச்செய்யுட் கோவை, 17)

பரமனது மூன்று கண்களின் நிலைகளைக் குறித்து வந்துள்ள
இதன் அழகை ஊன்றிப் பாருங்கள். செகுத்தல் = அழித்தல்.

மன்மதனை உயிர் அழிக்கும் கண் என்றது நுதல் விழியை.
காமர் எனப் பன்மையில் உரைத்தது இகழ்ச்சிக் குறிப்பு. பிரிவில்
மறுகியுள்ள மகளிரை இரவில் சந்திரன் வருத்துவான் ; அந்தத்
துயரமான இரவைச் சூரியன் வந்து நீக்கி அருளுவான் ; இந்த
இருவரும் இறைவனுக்கு இரண்டு கண்களாயுள்ளனர் என்க.

காதலில் கண்ணூன்றிக் காமவேட்கையால் கலங்கி யுள்ள
மக்களுக்கு முக்கண்களும் ஒக்க நின்று உதவிபுரிந்தருளும் என
உணர்த்தி அப்பெருமானது பரம கருணையை விளக்கிய படியிது.

காம தகனனாய் யாண்டும் இங்ஙனம் ஏமம் செய்துள்ளமை யால் ஈண்டு இன்ன இரவு நீங்க எழுந்துள்ள இனிய இரவியாகக் கண்ணுதலை எண்ணி இவ்வண்ணம் நமக்குக் காட்டியருளினார்.

கதிர் பரந்து வெளியே விரிந்த நிலையைக் கண்டோம் ; இனி இராமன் துயில் எழுவதைக் காண்போம்.

கொல்லாழி நீத்தங்கோர் குனிவயிரச் சிலைதடக்கை
கொண்ட கொண்டல்
எல்லாழித் தேரிரவி இளங்கரத்தால் அடிவருடி
அனந்தல் தீர்ப்ப
அல்லாழிக் கரைகண்டான் ஆயிரம்வாய் மணிவிளக்கம்
அழலும் சேக்கைத்
தொல்லாழி துயிலாதே துயராழி நெடுங்கடலுள்
துயிலகின் றுளே. (மிதிலைக்காட்சி, 154)

இராமன் பள்ளிகொண்டுள்ள நிலையைக் குறித்து வந்துள்ள இப்பாடல் உள்ளம் கொண்டு எவரும் உவகையுற எழுந்தது. சொல்லோடு பொருள் தொடர்ந்தோடி, நல்ல கலை நயங்கள் நன்கு சுரந்து மெல்லோசையோடு மேனி மிளிரும் இப்பாவின் சுவை தேவின் சுவையில் செழித்து வந்துள்ளது.

திருமால் தனது திவ்விய சக்கராயுதத்தை நீக்கிவிட்டு ஒரு வில்லைக் கையில் ஏந்தி இராமன் எனச் செல்லப் பேர் தாங்கி ஈங்கு எழுந்தருளி யுள்ளான் என்பார் ஆழிநீத்து ஓர் சிலை கொண்ட கொண்டல் என்றார்.

கொண்டல் = மேகம். நீரைக் கொண்டிருப்பது என்பதாம். உள்ள நீர்மையும் உருவ நிலைமையும் உதவி நலனும் உணரவந்தது. கொண்ட கொண்டல் என்றது கண்ட கண் என்பதுபோல் சிலையோடு அதற்குள்ள உரிமை தெரிய நின்றது. இது அன்பு கனிந்த அருமை வாசகம்.

கொடிய அசுரர் முதலிய தீயோரைப் படுநாசம் செய்துள்ள மையால் கொல் ஆழி என்றார். கொலை நிலையைக் குறித்தது அலகில் ஆற்றலுடையதாய் அகிலமும் ஆளும் அதன் தலைமை தெரிய. அல்லன களைந்து நல்லன காத்துள்ள நலம் குறித்த படியிது.

அத்தகைய வெல்லாழியான் இப்பொழுது ஓர் வில்லாளி யாயினான் என்றது பொல்லாதாரெல்லாரையும் போக்கி ஒழித்து நல்லோரை நன்குபேண இங்கு வந்துள்ளமை புலனாய் நின்றது.

எல்லாம் வல்ல வில்லாளனான அவ்வல்லாளன் இங்கே ஒரு நல்லானைக் கண்டு பட்டுள்ள பாட்டை இனிச் சொல்ல வருகிறார்.

இரவி இளம் கரத்தால் அடி வருடி அனந்தல் தீர்ப்ப

என்றது உளங்கூர்ந்து நோக்கி உவந்துகொள்ள உரியது.

எப்பொழுதும் இரவி எழுமுன் எழுகின்ற இராமன் அன்று விடிந்து மூன்று நாழிகையாகியும் விழிதிறவாமல் கிடந்து உறங்கினான் என்பதை இங்கே தெளிவாக நாம் உணர்ந்துகொள்ளுகின்றோம். காலநிலை கருமநிலையால் காண வந்தது.

உதய காலத்தில் சூரியனிடமிருந்து தோன்றிய கிரணங்கள் சாளர வழியாகப் பாய்ந்து மானிகையுள்ளே படுத்திருக்கிற இராமன்மீது தோய்ந்தன ; தெற்கே தலை வைத்துப் படுத்திருந்த மையால் கீழ்புறம் சன்னல் வழி புகுந்த கதிர்கள் அவன் கால்களில் படிந்தன ; அக்காட்சி இங்கே வருணிக்கப்பட்டுள்ளது.

சிவந்த கிரணங்கள் பசிய மேனியான இராமனது அடிகளில் பரவின ; அங்ஙனம் பரவியது தனது இனிய கைகளால் மிருதுவாகத் தடவி விழிப்பை உண்டாக்கி இரவி அவனை எழுப்பியதுபோல் இருந்தது என்பதாம்.

அரசர் முதலிய பெரியோர்கள் துயிலுங்கால் அவசியமாக எழுப்ப நேர்ந்தால் மிகவும் உரிமையானவர்கள் அருகு வந்து மிருதுவாகப் பாதங்களைத் தொடுவது வழக்கம் ஆகலின் அந்த மரியாதை முறைமை இங்கே இனிதாகத் தெரியவந்தது.

தன் குலத்தில் பிறந்த கோமகன் காலம் கடந்து கண்ணுறங்குவதைக் கண்டு கதிரவன் கண்ணோடி எழுப்பினான் என்பதாம். வருடுதல் = மிருதுவாகத் தடவுதல். காலையில் மிகவும் குளிர்மையாய் ஒளிமிருந்து இனிமை சுரந்துள்ளமையால் இளம் கரங்கள் எனக் கதிர்கள் வழங்க வந்தன.

கைகளை நீட்டி மக்கள் காரியம் புரிவதுபோல் சூரியனுக்குக் கதிர்கள் அமைந்துள்ளன என்க. இரவியும் அடி வருடினான் என்றமையால் இராமனது பரமபத நிலைமை கருத வந்தது.

“ நெருநல் கண்ட திருமகள் இன்று உனக்கு உரிய மனைவியாம் ; வில்லும் கையுமாய் வந்த காரியத்தை விழைந்து பார் ;

அயர்ந்து உறங்காதே ; விரைந்து எழுந்தருள் ” என்று உரிமை கூர்ந்து பகர்ந்து பாதம் பிடித்ததுபோல் இருந்தது என்பார், “அடி வருடி அனந்தல் தீர்ப்ப” என்றார். அனந்தல் = உறக்கம்.

மேலே வெயிலடிக்கும் வரையும் தூங்கிக்கிடந்தான் என்பதை இப்படிச் சுவையாகச் சொல்லியிருக்கிறார்.

அல் ஆழிக் கரைகண்டான் என்றது இரவாகிய கடலை நீர்த் திருவாறு முடிவு கண்டான் என்றவாறு. காமதாபத்தால் கலங்கியுள்ளவர்க்கு இரவு நெடிதாகத் தோன்றும் ஆதலால் அது கடல் என நின்றது. அந்நெடிய இரவு கழிந்து, விடிந்து இரவி எழுந்தும், இவன் எழவில்லை என்றபடி. பண்டு துயின்ற பாயலை இங்கே கொண்டு கூறியது இவனது பழையநிலையை நன்கு கண்டுகொள்ள.

திருமாலுக்குப் படுக்கையாய் அமைந்துள்ள அரவம் ஆயிரம் தலைகளை யுடையது ; அத்தலைகள் தோறும் உயர்ந்த மணிகள் ஒளிவீசி யுள்ளமையால் “ ஆயிரம் வாய் மணி விளக்கம் அழலும் சேக்கை ” என்றார். அழல் = சுடர் விட்டு ஒளிர்ந்தல், சொலித்தல்.

பேரறிவுடைய ஆதிசேடனே ஆதிமூலப் பொருளுக்கு ஆதரமீதூர்ந்து ஆதரவா யமைந்துள்ளான் ; அப் பணி அம்மணி வண்ணனுக்குப் பலவகை நிலைகளிலும் பணி புரிந்து வருகின்றது.

“சென்றால் குடையாம் ; இருந்தால் சிங்காசனமாம் ;
நின்றால் மரவடியாம் ; நீள்கடலுள் — என்றும்
புணையாம் மணிவிளக்காம் பூம்பட்டாம் புல்கும்
அணையாம் திருமாற்கு அரவு.” (முதல் திருவந்தாதி, 53)

எனப் போய்கை ஆழ்வார் கூறியுள்ளதும் ஈண்டு அறியத்தக்கது. இதில் ஒளிர்கின்ற மணிவிளக்கம் நம் கவியுள் மிளிர்கின்றது. பழமையின் கிழமை உணரகின்றது.

பாற்கடலில் பாம்பணைமேல் ஆதியில் பள்ளிகொண்டிருந்த பெருமாள் அதைவிட்டு ஈண்டு வந்து ஒரு மாதை உள்ளிப் பெருமால்கொண்டு மீண்டும் வேறொரு கடலில் உறங்குகின்றானே என்பார், “தொல் ஆழி துயிலாதே துயர் ஆழி நெடுங் கடலுள் துயில்கின்றனே ” என்றார். இந்த இறுதியடியில் உரைகள் உல்லாசமாய் வந்துள்ளன. கவியின் இருதயமும் கெழுதகைமையும் மொழிகள் எங்கனும் பரவி உழுவலன்பினை உணர்த்தி நிற்கின்றன. சொல்லில் உள்ளம் ஒளிவிட்டுள்ளது.

துயர் ஆழி என்றதனால் அளவிடமுடியாத விரகவேதனையால் அக்குலமகன் அவ்விரவு உளம் மறுகியுள்ளமை புலனாயது.

தொல்லாழியிலேயே துயின்றிருந்தால் இந்தத் துயராழியில் துயில நேர்த்திராதே என்பதாம். துயில்கின்றானே ! என்பதில் ஏகாரம் அவ்வுறக்கத்தை நினைந்து இரக்க மீதுார்த்து வந்தது.

காலை வெயில் காலை வருடியும் ஆள் எழவில்லை என்று தெரிந்தோம் ; அதன்பின் எழுந்த நிலைமையும், நிகழ்ந்த முறைகளும், நடந்த வகைகளும் தொடர்ந்து பார்ப்போம்.

ஊழிபெயர்ந் தெனக் கங்குல் ஒருவண்ணம் புடைபெயர உறக்கம் நீத்த சூழியா னையினெழுந்து தொன்னியமத் துறைமுடித்துச் சுருதி யன்ன வாழிமா தவற்பணிந்து மனக்கினிய தம்பியொடும் வம்பின் மாலை தாழுமா மணிமௌலித் தார்ச்சனகன் பெருவேள்விச் சாலை சார்ந்தான்.

முடிச்சனகர் பெருமானும் முறையாலே மறைவேள்வி முற்றிச் சுற்றும் இடிக்குரலின் முரசியம்ப இந்திரன்போல் சந்திரன்தோய்கோயில்எய்தி எடுத்தமணிமண்டபத்துள்ளன்தவத்துமுனிவரொடும் இருந்தான் பைந்தார் வடித்தகுனிவரிசிலைக்கை மைந்தனும் தம்பியும் மருங்கின் இருப்பமாதோ.

இருந்தகுலக் குமரர்தமை இருகண்ணின் முகத்தழகு பருக நோக்கி அருந்தவனை அடிவணங்கி யாரைஇவர்? உரைத்திடுமின் அடிகள்? என்ன விருந்தினர்கள் நின்னுடைய வேள்விகா னியவந்தார் வில்லும் காண்பார் பெருந்தகைமைத்தசரதன்றன் புதல்வர் என அவர்தகைமைபேசலுற்றான்.
(மிதிலைக்காட்சி, 155-157)

வெயில் எழும் வரையும் துயில் எழாது இருந்த இராமன் பின்பு விரைந்து எழுந்து நீர் ஆடி நியமம் முடித்து விசுவாமித் திரரை அணுகிப் பணிவுடன் இருந்தான். அன்புடைத் தம்பியும் அருகு அமர்ந்தான். அதன்பின் அரசன் வந்து வரிசையுடன் வேண்ட அனைவரும் யாகசாலையை அடைந்தனர்.

ஒரு மாத காலமாகச் சனக மன்னன் செய்துவந்த அரிய ஒரு வேள்வி அன்று பூர்த்தி யாயது. அதனை இனிது முடித்துப் பெரு மகிழ்வுடன் எழுந்து சிறந்தமணிமாளிகையை அடைந்தான்.

இந்திரன் போல் சந்திரன் தோய்கோயில் எய்தி என்றதனால் சனகனது மாட்சியும், அந்த அரச மாளிகையின் காட்சியும் அறியலாகும். உரிமைச் சுற்றமும் சிற்றரசரும் உவந்து போற்ற அக்கோமகன் அங்கே கொலு வீற்றிருந்தான். அயலே கோசிகர்

உயர்ந்த ஆதனத்தில் அமர்ந்தார். இராமனும் தம்பியும் உரிமை மீதூர்ந்து, அருகே மருவி யிருந்தனர்.

அதிசய நிலையில் அமைந்துள்ள அவ்விழுமிய மணிமண்டபம் எழில்மிகுந்து அன்று புதியமகிமையோடு பொலிந்துவிளங்கியது.

சனகன் இராமனை அறிய விழைந்தது

இராச சபையில் தலைமையாக நிலவியிருந்த சனக மன்னன் அயலிருந்த இராமனை அடிக்கடி உவந்து நோக்கினான். இக்குல மகனது அமைதி, இராச கம்பீரம், இளமை, எழில், வீரப்பொலிவு முதலியன அவனது உள்ளத்தைக் கவர்ந்தன. விசித்திரமான உலகக் காட்சிகள் எதையும் விழைந்து பாராத உயர்ந்த ஞான நலங்களையுடைய அவன் இக் குழகன்பால் உழுவலன்பு மண்டி உளமிக உருகினான். அவ்வாறே இளையவன் மீதும் விழைவு மீதூர்ந்தது. மாறி மாறி ஆர்வமுடன் கண்டு ஆராமை கொண்டான். காணும்தோறும் கழிபேருவகை பெருகி எழுந்தது.

“இருந்த குலக் குமார்தமை இருகண்ணின் முகத்து அழகு பருக நோக்கி” என்றதனால் சனகன் இவரைப் பார்த்துள்ள பார்வையும் ஆர்த்தி நிலையும் அறியநின்றன. இனம் அறியாமலே இவ்வாறு மனம்மிக உருகி மகிழ்ச்சி மீதூர்ந்தான்.

முதல்நாள் மாலையில் முதல்வனிடம் தன் மகள் கொண்ட காதலை இன்று இருவரிடமும் தந்தை ஒரு சேரக் கொண்டான்.

பருக என்றது நீர் வேட்கை யுடையவர் கைகளால் ஆவலோடு நீரை வாரிப் பருகுதல்போல் அவன் கண்களால் அழகை மாந்தியுள்ளமை அறிய வந்தது. குலக்குமார் என்றது அவரது தலைமை நிலைமை தகைமை முதலிய உயர்நலங்களெல்லாம் கருதி.

அகத்து அழகை அறிய முன்னமே புறத்தை நோக்கி இவ்வளவு பரவச மாயினான் என்பார் முகத்து அழகு என்றார். இருகண்ணின் என்றது வைத்த பார்வை மாறாமல் கண் குளிரக் கனிந்து நோக்கினான் என்பது தெரிய நின்றது.

இவ்வாறு ஆர்வம் மீதூர்ந்து பார்த்த மன்னன் இவரை இனம் தெரிந்துகொள்ள விரைந்தான் ; முனிவரை வினவினான்.

யாரை இவர் ? உரைத்தீமேன் அடிகள் !

என மாதவரிடம் மன்னவன் இவ்வாறு ஆதரவுடன் கேட்டான்.

துறவு நிலையில் உள்ள பெரியோர்களை அடிகள் என்பது மரபு. முனிவர் முதலிய ஞானசிலர்களோடு பெரிதும் பழகினவன் ஆதலால் அம்மரபின் முறை தழுவி உரைகள் வந்தன.

உரைத்திடுக என்னுது மின் முன் வைத்துப் பன்மையில் கூறியது முனிவரது மதிப்பையும் மாட்சியையும் உணர்த்தியதோடு அரசனது பணியையும் மரியாதையையும் வெளிப்படுத்தி நின்றது.

“ மின்சுறு பலர்பால் வினையொடு முடிமே ”

என்னும் இயல்விதியையும் ஈண்டு எண்ணிக்கொள்க.

உரைத்தருள்க என விரயமாக வினவ வேண்டியவன் இடு மொழியை இடையிட்டது அவசரத்தால் நேர்ந்தது.

இவர் யார்? என்பதே முறை; அங்ஙனமின்றி யாரை என்றது அப் பேராளரது பெருமகிமைகளை ஓர வந்தது. யாருடைய தெய்வக் குழந்தைகளோ? எவருடைய அரசு செல்வங்களோ? எந்தப் புண்ணிய வாங்களுக்குரிய கண்ணியப் பொருள்களோ? என எண்ணி வியந்துள்ள நுண்ணிய விழைவுகள் இவ்வண்ணம் வெளியாய் இதயநிலை உணரநின்றது.

● யார் என்னும் வினாவுள் மருவியுள்ள ஐ பல பொருள்களைத் துருவி நோக்க எழுந்தது. ஐ = அழகு, தெய்வம், அரசு, செல்வம். இவ்வாறு ஆவலோடு கேட்ட மன்னனுக்கு முனிவர் என்ன பதில் சொன்னார்?

“ விருந்தினர்கள்; நின்னுடைய வேள்வி காணிய வந்தார்; வில்லும் காண்பார்; பெருந்தகைமைத் தசரதன்றன் புதல்வர் என ” அருந்தவர் இங்ஙனம் பெருந்தகவுடன் சொல்லியருளினார்.

பேசுவதில் கோசிகர் அதி சதுரர். கூரிய அறிவும் சீரிய சுவையும் காரிய நோக்கும் விரிய வினையும் அவருடைய சொற்கள் எங்கணும் சுரந்து நிற்கின்றன.

இராம இலக்குவரைச் சனகனுக்கு அறிமுகப்படுத்தி யிருக்கும் இதில் அவர் கருதி வந்திருக்கும் குறிக்கோள் எவரும் எளிதில் அறியாவகை நுணுகியுணர நின்றது.

அரசனுடைய உள்ளம் சுளிக்க, உவகை பெருக, உரிமை வளர, அருமைதெரிய விரயமாக முனிவர் உரையாடியிருக்கின்றார்.

வந்துள்ளவர் அரிய நிலையினர் ; பெரிய திருவினர் ; என் போன்ற-அதிதிகளாகக் கருதிவிடாதே ; உன் போன்ற பேராசர் ஆர்வமுடன் உவந்து எதிர்கொண்டு பணிந்து போற்றி உயர்ந்த விருந்து செய்யத்தக்க சிறந்த மேன்மையாளர் என்பார், விருந்தினர்கள் என்றார். அரசு விருந்துக்குத் தகுதியானவர் என்றது ஒத்த இனத்தவர் என்பதை உணர்த்த வந்தது.

இன்று புதியராய் வந்திருக்கின்ற இவர் அருமருந்தனையவர் ; எங்கும் எளிது செல்பவர் அல்லர் ; நீயும் உன் முன்னோரும் பன்னாறும் செய்துள்ள புண்ணியப் பயனால் இங்கே ஒரு விருந்தினராய் இந்நாள் நண்ணி யுள்ளனர் ; இதனை எண்ணி யுணர்க என்பதாம்.

அத்தகைய பெருமகிமையாளர் உன்பால் வலிய வந்தது அன்பாலேயாம் ; விருந்தை விரும்பி வந்தவர் அல்லர் ; உனது பெருந்தகைமையை உணர்ந்து, தருமநெறி தழைய நீ புரியும் அரிய யாகத்தை நேரே கண்டுபோகவேண்டும் என்று கருதியே ஈண்டு உரிமையுடன் வந்திருக்கின்றனர் என்பார், “நின்னுடைய வேள்வி காணிய வந்தார்” என்றார், காணிய = காணும்பொருட்டு.

இந்த அளவில் நிறுத்தி யிருக்கலாம். மேலே, “வில்லும் காண்பார்” என்றதுதான் சொல்லுகின்றவருடைய உள்ளம் காண வந்தது. மூன்றாவது குறித்தது ஊன்றி யுணர நேர்ந்தது.

அவசியமானவைகளை யன்றித் தவசி அதிகமாகப் பேசார். சனகன் கேள்விக்கு வேள்விக் காட்சியோடு முடித்திருக்க வேண்டும் ; அதன் பின் பேசியது எதற்காக ? அறிஞர் ஆராயத்தக்கது.

எதனைச் சிந்தனை செய்துகொண்டு இராமனை ஈண்டுத் தந்திரமாக அழைத்து வந்திருக்கிறாரோ அந்தக் குறிக்கோளை நிறைவேற்ற இங்ஙனம் குறிப்பாகக் குறித்தார்.

இங்கே வில் என்றது சீதைக்குக் கன்னியா சல்கமாக மன்னியுள்ள சிவதனுசை. உம்மை அதன் உயர்வையும் மகிமையையும் உணர்த்தி நின்றது.

வேள்வியைக் காண வந்துள்ளவர் வில்லையும் காண்பார் என இறந்தது தழுவிய எச்சவும்மையாகவும், எண்ணும்மையாகவும் எண்ண நேரினும் உயர்வு சிறப்பிலேயே அது உறைந்துள்ளது.

யாரும் அசைக்க முடியாதபடி தெய்வ பல முடையதாய், எல்லாநானும் அறியப்பட்டு உலகப் பிரசித்தமாயுள்ளமையால் வில் என்று தெளிவு தோன்றச் சொல்லினார். நின்னுடைய என்பதை வில்லுக்கும் கூட்டலாம்.

இந்த வில்லைப்பற்றி முதலிலேயே சொன்னால் அவ்வளவு நாகரீகமாயிராது ஆதலின் விருந்து வேள்விகளை முதலில்கூறி மன்னன் மனத்தைப் பக்குவப்படுத்திப் பின்னே நன்னயமாக நவீன்றார். வில் முடிவு காண முனிவர் சொல் முடிவு காட்டினார்.

முன்னுற முடிந்தது உன்னளவில் புண்ணிய வேள்வி; பின்னது முடியின் உலகமெல்லாம் நலம்பெறத்தக்க கண்ணிய வேள்வியாம் என்பதை எண்ணி யுணரவைத்தார்.

சிறந்த காட்சிப் பொருள்களைக் காண்பதுபோல் அவ்வில்லை உல்லாசமாகக் காண வந்தவர் அல்லர்; இன்று இவர் நின் வேள்வி காணவும் அது எப்படி இனிது முடிந்ததோ, அப்படியே வில்லைக் காணவே அதன் எல்லையை நீ கண்டு மகிழ்வாய்! ஆகவே இவர் வரவால் உனக்கு எல்லையில்லாத பெருவரவும் பெரு மகிமையும் மருவியுள்ளன; உரிமையை உணர்க என்பது குறிப்பு.

இவ்வுரை சனகனுக்கு வியப்பையும் விம்மிதத்தையும் ஒருங்கே விளைத்தது; விளைப்பினும், உள்ளம் உள்ளே உளைய நோர்ந்தது. வில் என்ற சொல் தனது அருமைத் திருமகளின் மணவுரிமையை மருவியுள்ளமையால் வந்தவரது குடிப் பிறப்பையும் குல நிலையையும் தெளிவாகத் தெரியவிழைந்தான்; அவ் விழைவையும் விரைவையும் நுழைபுலனோடு நுணுகியுணர்ந்த முனிவர், “அரசே! இவர் தசரதன் புதல்வர்” என உவகையுற மொழிந்தார். இறுதியுரை கருதியதை உறுதி செய்யவந்தது.

பெருந்தகைமை என்றது அவனது அருமையும் பெருமையும் அறிய. அருள், கொடை, நீதி, வீரம், அமைதி முதலிய உயர்நலங்கள் யாவும் ஒருங்கே நிறைந்த பெருங்குணக் குரிசில் என்பதாம். மைந்தர் தகைமை தெரியத் தந்தை வந்தார்.

அரசர்களெல்லாரும் அடிதொழுத் தக்க பெரிய சக்கரவர்த்தியினுடைய அருமைத் திருமக்கள் இவர் என்ற படியிது.

முனிநாதா ! “ இவர் யார் ? ” என்று சனகன் கேட்டதற்கு கோசிகர் இவ்வாறு விடைகூறினார். இவ்வளவோடு அமையாமல் மேலும் தொடர்ந்து பேசத் தொடங்கினார்.

மிதிலைமா நகருள் புகுந்து இராமன் கண்ட காட்சிகளையும் கொண்ட கோலங்களையும் குறித்துக் கூறியுள்ளமையால் இப்பகுதிக்கு மிதிலைக் காட்சிப் படலம் என்று பெயர் வந்தது. அது இவ்வளவில் முடிகின்றது.

அடுத்து இராமனது குலமரபையும், தலைமுறை நிலைமையையும் சனகனிடம் முனிவர் நலமுறக் கூறுகின்றார் ஆகலின் அது குலமுறை கிளத்துபடலம் என எழுந்தது.

யார் என்ற கேள்விக்குப் பேர் ஊர் பெற்றோர்களை மட்டும் சொல்லி நிறுத்தியிருக்கவேண்டும் ; அங்ஙனம் நில்லாமல் பின்னும் பேசியது மன்னன் மனம் உவந்து மணவினைக்கு இணங்க என்க. முனிவரது வாக்குமூலங்களை இனி நோக்கி மகிழ்வோம்.

ஆதித்தன் குலமுதல்வன் மனுவினையார் அறியாதார் ?
பேதித்த உயிரனைத்தும் பெரும்பசியால் வருந்தாமல்
சோதித்தன் வரிசிலையால் நிலமடந்தை முலைசுரப்பச்
சாதித்த பெருந்தகையும் இவர்குலத் தராபதி காண். (1)

பிணியரங்க வினையகலப் பெருங்காலம் தவம்பேணி
மணியரங்க நெடிமுடியாய் மலரயனை வழிபட்டுப்
பணியரங்கப் பெரும்பாயற் பரஞ்சுடரை யாம்காண்
அணியரங்கம் தந்தானை அறியாதார் அறியாதார். (2)

தான்தனக்கு வெலற்கரிய தானவரைத் தலைதுமித்து
வான்தரக்கிற் நிகொலென்று குறையிரப்ப வரங்கொடுத்தாங்கு
ஏன்றெடுத்த சிலையினைய் இகல்புரிந்த இவர்குலத்தோர்
தோன்றலைப்பண் டிந்திரன்காண் விடையேறாய்ச் சுமந்தானும்.

அரசனவன் பின்னோரை என்னாலும் அளப்பரிதால்
உரைகுறுக நிமிர்கீர்த்தி இவர்குலத்தோன் ஒருவன்காண்
நரைதிரைமூப் பிவையின்றி இந்திரனும் நந்தாமல்
குரைகடலை நெடுவரையால் கடைந்தமுது கொடுத்தானும். (4)

கருதலரும் பெருங்குணத்தோர் இவர்முதலோர்கணக்கிறந்தோர்
திரிபுவன முழுதாண்டு சுடர்நேமி செலவின்றோர்
பொருதுறைசேர் வேலினைய் புலிப்போத்தும் புல்வாயும்
ஒருதுறையில் நீருண்ண உலகாண்டோன் உளன்னருவன்.

(குலமுறைகளைத்து படலம், 1-5)

இன்னவாறே பின்னும் பேசிப் போகின்றார். முன்னதாக வந்துள்ள ஐந்து கவிகளிலும் இராமனது முன்னோரைக் குறித்து முனிவர் என்னவாறு விளக்கியிருக்கிறார்! என்பதை இனிது அறிந்துகொண்டால், அவரது கலைஞானமும் சரித்திரக் காட்சிகளும், உலக அனுபவமும், அரசியல் முறைகளும், உரையாடுந் திறங்களும், உபகார நிலைமையும் உணர்ந்துகொள்ளலாம்.

குலத்துக்கு ஆதிமூலமான சூரியனைத் தொடங்கி அதன் பின் வைவசுவத மனுவையும், பிருது சக்கரவர்த்தியையும் முதல் பாட்டில் குறித்துள்ளார். ஆதித்தன் = சூரியன்.

பிருது என்பவன் திருமால் அருளால் பிறந்தவன். அரிய பலநலங்கள் வாய்ந்தவன். பெரிய போர்வீரன். அவன் அரசு கோல் கொண்ட முதல் வருடத்தில் உலகில் கொடிய பஞ்சம் தோன்றியது. நிலங்கள் விளையாமையால் உயிர்கள் எங்கணும் கலங்கி நின்றன. புண்ணிய சீலனான இவன் பூமி தேவியை எண்ணிவேண்டினான். அவள் பசுவடிவமாய் நேரே தோன்றி “அரசே! சீவர்களிடம் பாவங்கள் பெருகியுள்ளமையால் எனது பலனை வழங்க முடியவில்லை; நீ உளம் கவலாதே; ஈராண்டு பொறு; உன் ஆட்சியில் அறம் வளர்த்தபின் நான் காட்சி தருவேன்” என்றாள். “இன்றே அருள் புரிக; இல்லையாயின் என் வில்லால் உன்னைத்தொலைத்து விண்ணிலுள்ள வளங்களை இம் மண்ணில் கொணர்வேன்” என இம்மன்னன் உரைத்தான். அதனைக்கேட்ட அவனிமாத இவனது மனத்துணியையும் சீவர்களைக் காப்பதிலுள்ள ஆவலையும் வியந்து, “காவல! நீ புரிந்துள்ள தருமமே ஒரு கன்றாக வந்து என் அருகே நின்றால், நான் அருள் புரிகின்றேன்” என்றான். “என்னிடம் புண்ணியம் இருப்பின், நீ எண்ணிய படியே ஆக” என இம்மன்னன் சொன்னான். உடனே அழகிய பசுங்கன்று ஒன்று துள்ளிப் பாய்ந்து அவன் அடியில் புகுந்து மடியில் வாய் வைத்தது. பூதேவி பெருமகிழ்ச்சியடைந்தாள். எங்கும் வளங்கள் பொங்கி யெழுந்தன. உயிர்கள் யாவும் உவந்து வாழ்ந்தன. இவனது நீதி நெறிகளைப் புகழ்ந்து வானும் வையமும் வாழ்த்தி நின்றன.

“தன் வரி சிலையில் நிலமடந்தை முலைசுரப்பச் சாதித்த பெருந்தகை” என ஆதியில் நிகழ்ந்த அந்தச் சரித்திரநிலைமையை

3. இந்தியத்தாய் நிலை.

தேச நலம் கருதியது; நாட்டு நிலைமையை நினைந்து வந்தது.

4. தமிழர் வீரம்.

5. நமது நிலைமை.

6. முருகன் அருளாடல்.

7. பாஞ்சாலங்குறிச்சி வீரசரித்திரம் (2)

8. சீதை நெஞ்சமும் இராவணன்வஞ்சமும்.

இந்த ஐந்தும் வசன தால்கள். அழகிய இனிய ஆராய்ச்சிக ளுடையன.

9. அரும் பொருள் அமுதம்.

இது அரிய இனிய உறுதிப் பொருள்கள் பல நிறைந்தது. இரு தாறு அதிகாரங்களை யுடையது. அதிகாரம் ஒன்றுக்குப் பத்து வீதம் 2000 குறள் வெண்பாக்களால் ஆமைந்தது. இந்நூலின் நிலைமையையும் நீர்மையையும் ஒருவாறு ஊகமாய்த் தெரிந்துகொள்ள மாதிரிக்கு ஓர் அதிகாரம் அயலே குறிக்கப்பெற்றுள்ளது.

8-ம் அதிகாரம், தாய்மை.

அஃதாவது பெற்ற தாயினது பெருந்தன்மை.

தாய்போல் ஒருதெய்வம் தாரணியில் வேறுண்டோ
நீயே உணர்க நினைந்து. (1)

கண்ணும் உயிருமெனக் காத்துவந்த தாய்நிலையை
எண்ணுந்தோ நென்புருகு மே! (2)

பாலாட்டித் தாலாட்டிப் பார்த்துவந்த தாயன்பைப்
போலாட்டம் உண்டோ புகல். (3)

ஊழி யளவுநீ ஊழியங்கள் செய்தாலும்
தாழுமே தாய்முன் தணிந்து. (4)

பெற்றமனம் பித்தென்னும் பேருரையே தாயருளை
இற்றென்று காட்டும் எடுத்து. (5)

அன்புருவ மான அருமைத்தாய் போலெவரே
இன்புருவ மாவர் இவண். (6)

என்னபிழை செய்தாலும் என்மகனே என்றனைக்கும்
அன்னைபோல் உண்டோ அயல். (7)

ஈன்றதாய் நெஞ்சுவப்ப ஏன்றொழுகும் நன்மகனே
சான்றோன் தரணி தனில். (8)

மக்களெனப் பெற்றறித்த மாதாவைப் போற்றுதார்
துக்கமிகப் பெற்றார் தொடர்ந்து. (9)

தவந்தானம் யாவுமே தாயின் பணியில்
உவந்துள் என்றும் உறைந்து. (10)

கவிராஜபண்டிதர், ஜெகவீரபாண்டியனார்

இயற்றியுள்ள நூல்கள்

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா

மூலமும்—உரையும்

இது அரிய பெரிய புதிய நூல். ஆயிரத்து முந்நூற்று முப் பது அருமைத் திருக்குறள்களுக்கும் உரிமையான உண்மைச் சரிதங்களுடையது. கதைகளெல்லாம் குறட்பாவில் அமைந்து குமரேசனை முன்னிலையாகக் கொண்டு திருக்குறள்களோடு இணைந்து நேரிசை வெண்பாவால் நிறைந்துள்ளது.

எளிய நடையில் தெளிய எழுதிய விழுமிய விரிவுரையுடையது. பழைய உரைகளைக் கொண்டு எளிதில் அறிய முடியாத குறளின் நுணுகிய பொருள்களெல்லாம் இதனால் இனிது தெளியலாம்.

அமிர்த மயமான இந்த அறிவின் கருவூலம் ஒவ்வொருவர் வீட்டிலும் உறுதியாக இருக்கவேண்டும். இந்த நூலையுடைய புத்தக நிலையங்களே உத்தம நிலையமாய் உயர்ந்து விளங்கும்.

“இந்தநூலைத் தன்னகத்தே எய்தா நிலையம்இன்
எந்தநூலை எய்தினும் என்?”

என்று இதனை நன்றாக அனுபவித்துள்ள அறிஞர் நடுவு நிலைமையுடன உவந்து கூறியிருத்தலால் இந்நூலின் இயல்பும் பயனும் உயர்வும் உறுதியும் இனிது புலனாம்.

புத்தக நிலையங்களுக்கும், கலாசாலைகளுக்கும், இந்நூல் புத்தமுதமனையது. சிறந்த பதிப்பு; உயர்ந்த பைண்டு.

அறத்துப்பால் 800 பக்கம் (அழகிய பைண்டு) ரூ.	8—12—0
பொருட்பால் முதல்பாகம் 800 பக்கம் „	„ 8—12—0
ஷே இரண்டாம்பாகம் 800 பக்கம் „	„ 8—12—0
ஷே மூன்றாம் பாகம் 1130 பக்கம் „	„ 10—12—0
காமத்துப்பால் 1160 பக்கம் „	„ 11— 0—0
அறத்துப்பால் மூலம் 100 பக்கம் „	„ 1— 4—0
அகத்திய முனிவர் வசனம் 100 பக்கம் „	„ 1— 0—0
பாஞ்சாலங்குறிச்சி வீரசரித்திரம் வசனம் „	„ 2— 8—0

புலவர் உலகம்

உயர்ந்த திங்கள் வெளியீடு. சிறந்த கலை நலங்கள் நிறைந்தது.

1941 விசுவா சித்திரைமீ தொடங்கப் பெற்றது.

இதன் வருடச் சந்தா ரூ. 4-0-0.

முதல் ஆண்டுத் தொகுதி அழகிய பைண்டு ரூ. 4-12-0

இரண்டாவது தொகுதி அழகிய பைண்டு ரூ. 4-12-0

விலாசம்:—மானேஜர், திருவள்ளூர் நிலையம்,

127, மேலமாசி வீதி, மதுரை.